

అఖిల

అఖిలభారత పత్రిక

జూన్ 2011

సాధన — త్రిదశా పురోగతి

20/6/20

శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనాలు

విషయసూచిక

1. మానవుల వైఖరి: జీవన స్థితిగతులు 3
2. మూడు దశల పురోగతి — ఎలా సాగిపోవాలి? 6

మొదటి దశ: వ్యక్తిత్వ రూపకల్పన

3. మనం ఎంత మటుకు ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలిగి ఉన్నాం? 8
4. సంపూర్ణ వ్యక్తిత్వం పొందుట అంటే ఏమిటి? 13
5. తనకు తాను ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం పొందడం ఎలా? 16

రెండవ దశ: వ్యక్తిత్వాన్ని దైవాని కర్పించడం

6. వ్యక్తిని దైవార్పణం చేయడం 21
7. త్రివిధమైన సమగ్ర ఆత్మనివేదన 23
8. "సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య" — శ్రీఅరవిందుల వివరణ 24
9. ఉదాసీన సమర్పణ — శ్రద్ధాన్విత సమర్పణ 29

మూడవ దశ: దైవం వ్యక్తిత్వాన్ని దివ్య అస్తిత్వంగా మార్పుచేయడం

10. నిర్వాణము — అస్తిత్వము యొక్క ప్రయోజనము 31
11. ఆరోహణ — అవరోహణ 34
12. పసిడి వన్నె కాంతి 35
13. రూపాంతరీకరణము 36

మానవుల వైఖరి: జీవన స్థితిగతులు

చాలామంది మనుష్యులు జన్మిస్తుంటారు. ఎందుకో వారికి తెలియదు. కొన్ని దశాబ్దాల పాటు తాము జీవిస్తామని వారికి తెలుసు. కాని ఎందుకో తెలియదు. ప్రతి వ్యక్తీ చనిపోతున్నాడు కాబట్టి తామూ చనిపోతామని వారు భావిస్తారు. ఎందుకో తెలియదు. ఎక్కువ కాలం వారు జీవితం పట్ల విసుగుచెందుతారు. కారణం వారు శూన్యజీవులు. శూన్యం కన్నా విసుగు పుట్టించేది మరొకటి లేదు. ప్రక్కదారులు తొక్కుతూ ఈ శూన్యాన్ని నింపాలని చూస్తారు. కాని బ్రతకటం పూర్తిగా నిరుపయోగం. చిట్టచివరికి వారు తమ జీవితాన్ని వృథా చేసుకుంటారు. అన్ని సంభావ్యతల్ని కోల్పోతారు. సమస్తం పోగొట్టుకుంటారు. వెయ్యిమందిలో తొమ్మిదివందల తొంభై తొమ్మండుగురు ఈ స్థితిలో ఉంటారు. వారు కొన్ని నిర్దిష్ట పరిస్థితులలో జన్మిస్తారు. తాము ఎంత బాగా గడపాలో అంత బాగా తమ కాలాన్ని వెళ్లబుచ్చాలని ప్రయత్నిస్తారు. అతి తక్కువగా విసుగుచెందాలని సాధ్యమైనంత తక్కువ బాధనొందాలని కాలాన్ని సాధ్యమైనంత వరకు బాగానే వెళ్లబుచ్చాలని ప్రయత్నిస్తారు. కాని ప్రతి సంఘటన నిర్జీవంగా, నిరుపయోగంగా, నిరామయంగా, తెలివిహీనతగా జరుగుతుంది. దాని వల్ల ఫలితం ఉండదు. అధిక సంఖ్యాకులు అలాగే బ్రతుకులు ఈడుస్తుంటారు. వారు అసలు ఆలోచించరు. వారు తమలో తాము ప్రశ్నించుకోరు... "నేను ఎందుకు ఇక్కడ వున్నాను? ఈ భూమి ఎందుకు వున్నది? ఇక్కడ మనుష్యులు ఎందుకున్నారు? నేనెందుకు జీవిస్తున్నాను?" ఇవన్నీ ఆసక్తి కలిగించని విషయాలు. బాగా తినడం, బాగా ఆనందించడం; మనస్సు భిన్నదారులలో పరుగెడుతుంది. పెళ్లి చేసుకుని పిల్లల్ని కంటారు. డబ్బు సంపాదిస్తారు. కోరికలు తృప్తిపరచుకోడానికి అన్ని ప్రయోజనాలు పొందుతారు. అన్నింటికీ మించి ఆలోచించరు. అంతర్వివేచన ఉండదు. ఏ ప్రశ్నలూ అడగరు. ఈ సమస్యలను పట్టించుకోరు. ఔను... చివరికి ఎలాగో బయటపడడం. పెద్ద విపత్తులలో చిక్కుకోకుండా తప్పించుకోడం. ఇది మానవాళి సాధారణ జీవన స్థితి. దీనిని మనుష్యులు హేతుబద్ధం అనుకుంటారు. ఈ విధంగా ప్రపంచం అనంతకాలం పాటు పరిభ్రమిస్తుంది. పురోగతి ఉండదు. అందువల్లనే వారంతా చీమలు లాంటి వారు. వారు వస్తారు, నేలపై ప్రాకుతారు, చచ్చిపోతారు. తిరిగి పుడతారు, చనిపోతారు. అనంతకాలాలు, అనంతయుగాలు

ఇలా సంభవిస్తుంటుంది. అదృష్టవశాత్తు ఇతరుల పనిని చేసేవారు కొందరుంటారు. ఏదో ఒక రోజున ప్రపంచాన్ని మార్చేది వారే.

ఏ పక్షాన ఉండాలి అన్నది తెలుసుకోడం మొదటి సమస్య. ప్రపంచం కోసం ఏదో మేలు చేస్తున్నవారి పక్షాన ఉండాలా, ఏమీ చెయ్యనివారి పక్షాన ఉండాలా అన్నది తేలాలి. జీవితం అంటే తెలుసుకున్నవారు, ఈ జీవితం ఒక నిర్దిష్ట గమ్యం వైపు ప్రయాణించడానికి అవసరమైన పని చేసేవారి పక్షాన ఉండాలా? దేనినీ అర్థం చేసుకోకుండా విశృంఖలంగా తిరిగేవారు, జీవితాన్ని ఆషామాషీగా గడిపేసేవారి పక్షాన ఉండాలా? ఇది తేల్చుకోవాలి. అసలు ఏ చింతా లేకుండా గడిపేసేవారు ఎక్కువ!

అది మనం ఆలోచించాలి. ఇది మొదటి నిర్ణయం. ఇంకా ఎన్నో ఉన్నాయి.

మీకు ధ్యానం కావాలనిపిస్తోందా? చెప్పండి. ఔనా, కాదా? అవునా? మంచిది! నిరుపయోగంగా బ్రతకాలన్న ఇచ్ఛను మీ చైతన్యం నుండి తుడిచిపెట్టండి.

(శ్రీ మాత)

*

చైతన్యంలో మార్పు. ప్రస్తుతానికి అదే చాలా ముఖ్యమైనది. ఇది చాలా తేలిక అని అనుకోవద్దు. నిన్ను నువ్వు పరిశీలించుకుంటే, నువ్వు మానవ మృగంలాగా ఆలోచిస్తావు, సంవేదన చెందుతావు, అనుభవం పొందుతావు, నిర్మాణాలు చేస్తావు. నువ్వు రోజులో మూడొంతులు అవచేతనలో గడుపుతుంటావు. కొన్ని క్షణాలు నువ్వు ఈ స్థితి నుండి తప్పించుకుంటావేమో, కాని దీని నుండి పూర్తిగా తప్పించుకోడానికి నీవు ప్రయత్నించాలి. కొన్ని సార్లు ఏదో భగవంతుని కారుణ్యమో అన్నట్లుగా అది సహజంగా సంభవించవచ్చును. ఇది కాని మరేదో పట్టుకోడానికి నువ్వు ప్రయత్నించి తీరాలి. ఒక రోజులో ఏదో సమయంలో ఒక అడుగు వెనక్కువేసి, నిన్ను నివ్వు పరిశీలించుకో. నిన్ను నువ్వు పట్టుకోగలవు. అప్పుడు చూడు. హఠాత్తుగా నేను ఇప్పుడు "నిన్ను నువ్వు చూసుకో!" అన్నాననుకో. నీకు హెచ్చరిక లేకుండా, నేను అలా అన్నాననుకో. నీ చైతన్యభూమికలో ఏముంది? దానిని నువ్వు పట్టుకుంటే అప్పుడు నీవు గమనిస్తావు. వంద పర్యాయాలలో తొంభైతొమ్మిది సార్లు అలా జరిగితే నీలో వున్నది మృగం మాత్రమే. కొద్దిగా మెరుగైన జంతువు. పూర్తిగా కుక్కా కాదు, కోతీ కాదు. అంతకన్నా మెరుగైనది కాదు.

చాలా లక్షణాలను మనుష్యులు అద్భుతమైన సుగుణాలుగా మార్చివేశారు.

జంతువులలో అవి సహజ కదలికలు, వాటికి గర్వం లేదు. వ్యర్థపటాటోపం లేదు. భక్తి, దూరదృష్టి, పరిత్యాగం, నేర్చుకోవడం మున్నగు విషయాలలో అద్భుతంగా సహజ సిద్ధంగా ప్రవర్తిస్తాయి. అవి వాటిని స్వతస్సిద్ధంగా జరుపుతాయి. వాటిపై అవి పుస్తకాలు రాయవు. గొప్పలు చెప్పుకోవు. మేము అద్భుతాలు చేసామని చాటి చెప్పుకోవు. మృగదశ నుండి పురోగమనం ఇంకా చాలా సాధించాలి. మామూలు స్థాయిలో ఆలోచన చాలదు.

*

చెట్టు నుండి మృగం వరకు, మృగం నుండి మనిషి వరకు జరిగిన పరిణామం మనిషిలో అధోమానవ దశ నుండి ప్రారంభమవుతుంది. మనిషి జంతుదశను, ఖనిజ, వృక్ష లక్షణాలను తనలోకి లీనం చేసుకోవాలి. అవి అతని భౌతిక ప్రకృతి నిర్మాణంలో భాగం. అతని ప్రాణికాన్ని అవి ప్రభావితం చేస్తాయి. అతని మనస్తత్వాన్ని తమ ప్రాబల్యంలోకి తీసుకొంటాయి. ఆతనిలోని స్తబ్దత, ఏ సంఘటనలు లేని చెట్లలాగా, పొదలలాగా పెరగడానికి సన్నద్ధత, నేలతో బంధం, తన వ్రేళ్ళను అంటిపెట్టుకోవడం, అన్ని రకాల భద్రత, అతని సంచార, దోపిడీ స్వభావం, గ్రుడ్డిగా ఆచారాలకు కట్టుబడి వుండడం, కలిసికట్టుగా జీవించాలన్న నియమం, జనసమూహంతో పాటు కదలికలు, జనసమూహ ఆత్మ నుండి వచ్చే అవచేతనా సూచనలను స్వీకరించడం, కోపాలు, భయాలు, శిక్ష యొక్క అవసరం, శిక్షపై ఆధారపడడం, తన కోసం ఆలోచించలేకపోవడం, పని చేయలేకపోవడం, నిజమైన స్వేచ్ఛ పొందలేకపోవడం, నవ్యత్వం పట్ల అపనమ్మకం, తెలివిగా విషయాలను పట్టుకోలేకపోవడం, జీర్ణించుకోవడంలో నెమ్మదితనం, నిమ్నస్థాయి వైపు ఉన్ముఖత, నేలచూపు, తన వారసత్వానికి ప్రాణికమైన, భౌతికమైన రీతిలో లోబడి వుండడం, — ఇవన్నీ, జీవితపు, శరీరపు, భౌతిక మానసికపు అధో మానవ మూలల నుండి వచ్చిన వారసత్వ లక్షణాలు. ఈ వారసత్వం వల్ల మనిషి తనను తాను అధిగమించ లేకపోతున్నాడు. అవి చాలా కష్టమైన పాఠాలుగా, బాధాకరమైన ప్రయత్నాలుగా అతను భావిస్తున్నాడు. అయినా, ప్రకృతి నిమ్న ఆత్మశ్రేణిని అధిగమించుట వలన పరిణామ క్రమంలో పెద్ద ముందడుగు వేస్తుంది. మనిషి గతంలో తానేమిటో నేర్చుకోవాలి.

అంతే కాదు భవిష్యత్తులో తన స్థాయిని తెలుసుకోవడం, ఆ స్థాయికి పెరగడం — ఇదే మనోగత జీవికి నిర్ణయించబడిన లక్ష్యం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: యజ్ఞన్న

మూడు దశల పురోగతి — ఎలా సాగిపోవాలి?

"మన యావత్ నైజం, దాని పర్యావరణం, మన యావత్ వ్యక్తిగత ఆత్మ, విశ్వాత్మ, అన్నీ కూడ మన ఆధ్యాత్మిక పునర్జన్మను వ్యతిరేకించే అలవాట్లు, ప్రభావాలతో నిండి ఉన్నాయి."

(శ్రీఅరవిందులు: యోగసమన్వయం)

తరచుగా చెప్పా నేను, చెప్పలేదా? — మొదటి దశలో, నీ సత్తా అంతా ఇంచు మించుగా బాహ్యం నుండి వచ్చి చేరిన వివిధ విషయాల మిశ్రమమనీ, దానిలో వ్యక్తిగతమైనదేదీ దాదాపు లేదనీ; అంటే, నిన్ను వేరే సత్తాగా చేసే ప్రత్యేకత ఏదీ లేదనీ. నీవు కదల్చబడ్డావు లేదా ప్రాభావితం చేయబడ్డావు — నీ భౌతిక సత్తా యొక్క ఒక రూపం కదల్చబడ్తుంది — అన్ని విశ్వశక్తుల చేత, ప్రాణికశక్తుల చేత, మానసికశక్తుల చేత, ఏవైతే నీ రూపం లోకి చొచ్చుకుపోయి, దాన్ని గమనంలో ఉంచుతాయో, ఆ శక్తుల చేత.

ఈ సాధారణ అపరిణిత చైతన్యం యొక్క సారం ఏమంటే, ఇంతో, అంతో తన ఎరుకను తాను కల్గి, తన సొంత లక్షణాలు గల ఒక స్వతంత్ర వ్యక్తిగత సత్తాగా నీవు స్ఫటికీకరణం చెందినవాడివి. ఈ వ్యక్తిగత సత్తా సాధారణ జీవిత పరి మితులతోనూ, అస్పష్టత, అచేతనలతో కూడిన కదలికలతో నిండి ఉన్నది. వీటినే క్రమక్రమంగా దైవప్రభావానికి తెరవాలి; తద్వారా, విషయాలపై చైతన్యాన్ని అవ గాహనను పెంపొందించాలి. ఇదే శ్రీఅరవిందులు చెప్పినది.

వాస్తవానికి, ఒక వ్యక్తిత్వాన్ని సృజించడమే మొదటి గెలుపు. ఈ వ్యక్తిత్వాన్ని దైవానికి సమర్పించడమే రెండవ గెలుపు. దైవం నీ వ్యక్తిత్వాన్ని, దైవసత్తాగా పరి వర్తన చేయడమే మూడవ గెలుపు.

ఇలా మూడు దశ లున్నాయి. మొదటిది వ్యక్తిగా అవడం; రెండవది, వ్యక్తిని అంకితం చేయడం — అంటే — తనను తాను దైవానికి సంపూర్ణంగా సమర్పించుకొని, ఆతనితో తాదాత్మ్యం చెందడం. మూడవది — దైవం వ్యక్తిని తన అధీనంలోకి తీసుకుని, తన రూపంలోకి అతన్ని మార్చడం; వ్యక్తి దైవంగా మారడం.

సాధారణంగా అన్ని యోగాలు రెండవ దశలో ఆగిపోతాయి. మానవుడు తన వ్యక్తిత్వాన్ని, అరమరికలు లేకుండా, దైవానికి సమర్పించడంలో సఫలుడై, దైవంతో తాదాత్మ్యం చెందినప్పుడు, తన పని పూర్తి అయినట్లు, అన్నీ సాధింపబడినట్లు, భావిస్తాడు.

కాని, మనం ప్రారంభించేది ఇక్కడే. మన లక్ష్యం "లేదు — ఇది ఆరంభం మాత్రమే. ఏ దైవాన్ని మనలో ఒకటిగా భావిస్తున్నామో, ఆ దైవం మన వ్యక్తిత్వంలోకి ప్రవేశించి, దానిని దివ్యప్రపంచంలో పనిచేయగల దైవవ్యక్తిత్వంగా తయారు చేయాలి." దీనినే మనం పరివర్తనం అని అంటాం. కాని రెండవ దశ తప్పనిసరిగా, మూడవ దశ ముందు జరగాలి. రెండవది, జరుగకపోతే, మూడవది జరిగే అవకాశం లేదు. మొదటి దశ నుండి ఎవరూ మూడవ దశకు పోలేరు. తప్పనిసరిగా రెండవ దశ ద్వారా వెళ్ళవల్సిందే.

ప్రశ్న: మాతా! మూడవది పూర్తిగా దైవంపై ఆధారపడి ఉంటుంది; దైవం తన అధీనంలోకి తీసుకొనుటకు ఇచ్ఛగించినా లేకపోయినా.

జవాబు: నిజానికంతా దైవంపై ఆధారపడ్తుంది. దీనిపై నీకున్న ఎరుకే వేరుగా ఉంటుంది. అందుచే, మూడవ దశలో, నిస్సందేహంగా, అంతా చేస్తున్నది దైవమే అనే ఎరుక నీకు కల్గుతుంది. అందుచే ఆధారపడ్తున్నదంతా దైవం పైనే.

ఇలా నీవు అనుకున్నప్పుడు, తన ఉనికికి ప్రత్యేకత ఉన్నదని, తాను వేరని, నీ చైతన్యంలోని ఏ భాగమైనతే నిశ్చయం పొందిందో, అది రెండవదానిపై తిరిగి అంటుంది — "ఆ! మంచిది. నేనింకెంత మాత్రం పనిచేయ నవసరం లేదు". కాని అది తన ఉనికిని కోల్పోతే, దానికి తానే దైవం అనే ఎరుక కల్గితే, దానికి వేరు భావన ఉండజాలదు. అది పని చేస్తుంది, చేస్తూనే ఉంటుంది, నిజచైతన్యంలో వక్రించిన చైతన్యానికి బదులుగా.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు

మనం ఎంత మటుకు ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వాన్ని కలిగి ఉన్నాం?

"శరీర పరిమితులు ఒక మూస ఆకృతిలో ఉంటాయి. ఆత్మ, మనస్సు, తమకు తాముగా వాటిలోకి ప్రవించి, వాటి హద్దులను బద్దులు చేసి, వాటి కిపుడున్న పరిమితికీ, సంభవింపబోయే అపరిమితికి మధ్య అంగీకార యోగ్యమైన సూత్రం దొరికేదాకా, విస్తృత మందే అవధులకు అనుగుణంగా నిరంతరం కొత్త మూసను పోతపోస్తుండాలి."

(*Thoughts and Glimpses*, SABCL Vol. 16, p. 386)

ప్రశ్న: ప్రియమైన మాతా, "శరీర పరిమితులు ఒక మూస" అనేదానిని మేము ఏ విధంగా అర్థం చేసుకోవాలి?

మీకు స్పష్టమయిన రూపంతో ఒక శరీరం లేకపోయినా, సంపూర్ణ చైతన్యంతో మీ కంటూ ప్రత్యేక గుణాలుగల ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం తయారుకాకపోయినా, మీరందరూ ఒకరిలో మరొకరు కలిసిపోయి ప్రత్యేకత అనేది లేనివారైపోతారు. మనం, ఏమాత్రమైనా కొంత అంతరంగంలోకి, అత్యంత భౌతిక ప్రాణిక అస్తిత్వం లోనికి పోయినట్లయితే, అక్కడ రకరకాల మనుషుల ప్రకంపనలు ఎంతగా కలగాపులగంగా కలిసిపోయి ఉంటాయంటే, మీలో ఎవరినీ విడదీసి ప్రత్యేకంగా చూపించటం చాలా కష్టం అవుతుంది. దానికి తోడు శరీరం కూడా లేనట్లయితే, అది ఒక రకమయిన విడదీయలేని గుజ్జులాగా వుంటుంది. కనుక, ఈ స్పష్టమైన, రూపురేఖలు గల శరీరాకారమే మిమ్ములను ఒకరి నుంచి మరొకరిని విడదీసి వేరువేరుగా చేస్తున్నది. అందువల్లనే ఈ రూపం ఒక మూసలాగా పనిచేస్తున్నది. (*ఒక పిల్లవాని వైపు తిరిగి*) నీకు మూస అంటే తెలుసా? ఆహా, తెలుసన్నమాట! ఒకదానిలో, ఏదో ఒకటి పూర్తిగా ద్రవంగా ఉన్న దాన్నిగాని లేక ద్రవించిన గుజ్జుగా నున్న దాన్నిగాని పోసి, అది చల్లబడిన తరువాత, ఆ మూసను పగులగొట్టి కావలసిన చక్కని స్ఫుటమైన రూపాన్ని పొందవచ్చును కదా. అదే పద్ధతిలో, శరీరపు విగ్రహం మూసలాగా పనిచేస్తుంది. అందులో ప్రాణిక,

మానసికశక్తులు స్ఫుటమైన రూపాన్ని పొందుతాయి. ఈ విధంగా నీవు ఇతరుల కంటె భిన్నంగా ప్రత్యేక వ్యక్తిగా తయారుకాగలవు.

జీవితంలోని స్థితిగతుల వలన, క్రమంగాను, నెమ్మదిగాను, కొంత అటు ఇటుగా శ్రద్ధతో, లోతుగా అభ్యసించిన విద్యతోను, నీకే ప్రత్యేకమైన సంవేదనలు, నీకే ప్రత్యేకమైన అనుభూతులు, భావాలు కలగటం మొదలవుతుంది. ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వంతో కూడిన మనస్సు సామాన్యంగా ఉండటం అరుదు. అది ఎంతో అభ్యాసం వల్లనే వస్తుంది. లేని పక్షంలో, ఆలోచనలన్నీ ఒక రకమైన ఆలోచనా ప్రవాహంగా నీ మెదడు ద్వారా ప్రవహించి, తరువాత మరొకరి మెదడు, అటు పిమ్మట ఎంతో మంది మెదడుల ద్వారా అనంతకాలం పాటు, ఏ ప్రత్యేక వ్యక్తికీ చెందని విధంగా, తిరుగుతూ ఉంటాయి. ఒకరు ఇతరులు ఆలోచించినట్లుగాను, వారు ఇంకా ఎంతో మంది ఆలోచించినట్లుగాను ఆలోచిస్తూ, ప్రతివారూ ఆ విధంగా ఒక గొప్ప కలగా పులగపు మిశ్రమంలో ఆలోచిస్తూ ఉంటారు. ఎందువల్లనంటే ఇవన్నీ ప్రకంపనలు, ఆలోచనా ప్రకంపనలు, ఒకరి ద్వారా మరొకరికి ప్రవహిస్తుంటాయి. నీవు నీలో జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే, నీలో చాలా తక్కువ ఆలోచనలు, నీవి మాత్రమే అనుకోగలిగినవి, ప్రత్యేకమైనవి, కలిగి ఉన్నావనే సంగతిని వెంటనే తెలుసుకుంటావు. అవి నీ కెక్కడి నుంచి వస్తున్నాయి? నీవు విన్నవాటి నుంచి, నీవు చదివిన వాటినుంచి, నీవు నేర్చుకున్న వాటినుంచి. వీటిలో ఎన్ని ఆలోచనలు, నీవి మాత్రమే అయిన అనుభవాలు, నీవి మాత్రమే అయిన ప్రతిస్పందనలు, ప్రత్యేకించి నీ వ్యక్తిగత పరిశీలనా ఫలితంగా వచ్చినవి అని ప్రశ్నిస్తే, అందులో లెక్కపెట్టటానికి ఎక్కువ ఏమీ ఉండవు.

కేవలం తీవ్రమైన మేధోపరమైన జీవనం గడిపేవారు, ఆలోచన, పరిశీలన భావాల నన్నింటిని క్రోడీకరించే అలవాటు గలవారు మాత్రమే క్రమక్రమంగా వారికే ప్రత్యేకమైన మానసిక వ్యక్తిత్వాన్ని తయారు చేసుకోగలుగుతారు.

చాలామంది చదువుకోనివారు మాత్రమే కాకుండా, బాగా చదువుకున్నవారు కూడా పూర్తిగా పరస్పర విరుద్ధమైన ఆలోచనలు కలిగి ఉండవచ్చును. వారికి, ఆ విధంగా పూర్తిగా ఒకదాని నొకటి వ్యతిరేకించే భావాలతో కూడిన ఆలోచనలు పరస్పర విరుద్ధంగా వారి తలలలో తిరుగాడుతున్నాయనే సంగతి ఏమాత్రం తెలియదు. నేను ఆ విధమైనటువంటి భావాలను పెంచి పోషించేవారిని అనేకులను చూశాను. అంతే కాదు, మానవ మేధస్సుకు సంబంధించిన అత్యున్నతమైన అన్ని క్షేత్రాలలోను

రాజకీయ, సాంఘిక, మతపరమైన అభిప్రాయాలను వారు కలిగి ఉంటూ, ఆ విషయాల మీద పూర్తిగా పరస్పర విరుద్ధమైన అభిప్రాయాలను, వారి కున్నాయనే సంగతి ఏమాత్రం తెలియకుండా ఉంటారు.

నిన్ను నీవు బాగా పరిశీలించి చూసుకుంటే, నీలో చాలా భావాలు ఉన్నాయనీ, వాటన్నింటినీ నీ ఆలోచనను విస్తృతపరచిన ఫలితంగా, మధ్య మధ్య వచ్చే భావాలతో ఒక క్రమపద్ధతిన సంధానపరచాలనే విషయాన్ని గ్రహిస్తావు. లేనట్లయితే, అవి అసంబద్ధమైన రీతిలో నీ యందు సహజీవనం కొనసాగిస్తాయి.

కనుక, ప్రత్యేకతతో కూడి, తనవే అయిన తన గుణాలతో యదార్థంగా ప్రత్యేక వ్యక్తి అయ్యే ముందు ఆ గుణాలన్నీ ఒక పాత్రలో ఇమడాలి. అలా కాని పక్షంలో అవి నీళ్ళ లాగా అంతటా పరచుకుని ఏ రూపమూ ఉండే అవకాశం ఎంత మాత్రమూ ఉండదు. కొంత తక్కువస్థాయిలో ఉన్న వ్యక్తులు, వారి కున్న పేరుతో వారికి వారు తెలియబడతారు. వారు వారి పొరుగువారి పేరుతో తప్ప వారికి తమకు భేదం చూపించలేరు. వారిని 'నీ వెవరు' అని అడిగితే 'నా పేరు ఇది' అనే సమాధానం వస్తుంది. కొంత సమయం తరువాత, వారు ఏ పని చేస్తారో చెపుతారు లేదా వారి ప్రధాన లక్షణాన్ని కాని చెపుతారు. వారిని 'నీ వెవరు' అని అడిగితే 'నేను చిత్రకారుణ్ణి' అనే సమాధానం వస్తుంది.

కానీ ఒక స్థాయిలో వచ్చే సమాధానం కేవలం పేరు మాత్రమే. పేరు అంటే ఏమిటి? అది ఒక పదం మాత్రమే కదా? ఆ పదం వెనుక ఏమున్నది? ఏమీ లేదు. అది కొన్ని అసంగత విషయాల సమాహారాన్నంతా ధ్వనింపచేస్తూ ఒక వ్యక్తికి అతని పొరుగువానికి మధ్య తేడాను ఏమాత్రం సూచించదు. మరొకరితో అతని తేడాను చెప్పేదల్లా అతనికి మరొక పేరుండటం వల్ల మాత్రమే. అందరికీ ఒకటే పేరున్నట్లయితే, ఒకరి నుంచి మరొకరిని వేరుపరచి చెప్పడం చాలా కష్టం!....

ఎవరైనా అలవాటు ప్రకారం జీవిస్తుంటారు. చెప్పాలంటే దానిలో సగం చైతన్యం మాత్రమే ఉంటుంది. వారి జీవనం వారు చేసే దానిని సైతం బయటపెట్ట లేదు; ఎందుకు చేస్తున్నామో, ఏ విధంగా చేస్తున్నామో అనే విషయం కూడా తెలియకుండా జీవిస్తుంటారు. అవన్నీ అలవాటు ప్రకారం చేస్తుంటారు. ఒకే విధమైన పరిసరాలలో, ఒకానొక దేశంలో జన్మించినవారంతా, తమకు తెలియకుండానే యాంత్రికంగా ఆ పరిసరాల లోని అలవాట్లనే కాక, తాము చేసే పనిపాటల అలవాట్లను, ఆలోచన,

అనుభూతి, కర్మాచరణ అలవాట్లను పుణికి పుచ్చుకుంటారు. అది వారు ఆ విధంగా చేస్తున్నామనే సంగతి తమను తాము పరిశీలించి చూసుకోకుండా చేస్తుంటారు. ఎవరైనా ఆ సంగతిని వారి దృష్టికి తీసుకువస్తే, వారు ఆశ్చర్యచకితులైపోతారు.

యదార్థానికి, ఎవరికైనా నిద్రపోవడంలో, మాట్లాడటంలో, భుజించడంలో, చరించడంలో అలవాట్లుంటాయి. అవన్నీ చాలా సహజంగా చేస్తుంటారు. ఇవన్నీ ఎందుకు, ఏ విధంగా అనే సంగతిని పట్టించుకోరు. ఇటువంటివే ఇంకా చాలా ఉన్నాయి. జీవితకాలమంతా వీటన్నింటిని తమ ప్రమేయం ఏమీ లేకుండా యాంత్రికంగా, అలవాటు ప్రకారం, తమను తాము పరిశీలించుకోకుండా చేస్తుంటారు. ఈ విధంగా ఎవరైనా ఒక ప్రత్యేక నాగరిక పద్ధతులతో కూడిన సమాజంలో ఉంటే, అక్కడ సర్వసాధారణంగా జరిగేవాటన్నింటినీ, తమ ఎరుక, ప్రమేయం ఏమాత్రం లేకుండా యాంత్రికంగా చేసేస్తుంటారు. అటువంటప్పుడు, ఒకరెవరైనా తమను తాము పరిశీలించుకోవటం మొదలుపెడితే, తమ అనుభవాలను, ఆలోచనాసరళిని పరిశీలించి, తమ పరిసరాలతో పోల్చి చూసుకుంటే, వారికి వారు ఒక రకంగా అసాధారణ రాకాసిజీవిగా కనపడతారు.

కనుక, ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వమనేది తప్పనిసరిగా ఉండదని, అది కొంతమందికే పరిమితం అని తెలుస్తున్నది. నీకు రూపధారణకు ఆ విధమైన విగ్రహం లేకపోతే, నీ బాహ్యశరీరం కనపడే నీ తీరును చూపించే ఒక ఆకృతి లేకపోతే, నిన్ను మరొకరి నుంచి విడదీసి ఎంతమాత్రం చెప్పలేము.

ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం ఒక విజయగాథ. శ్రీఅరవిందులు చెప్తున్న విధంగా, ఈ మొదటి గెలుపు మొదటి మెట్టు మాత్రమే: ఒకసారి గనుక నీలో నీదంటూ వ్యక్తిగత స్వేచ్ఛ, చైతన్య అస్తిత్వం అనుభవసిద్ధమైతే, నీవు చేయవలసినదల్లా ఆ రూపాన్ని బద్దలు చేసుకుని ముందుకు వెళ్ళడమే. ఉదాహరణకు, నీవు మానసికంగా పురోగతిని పొందాలనుకుంటే, నీ మానసిక రూపాలన్నింటిని, నీ మానసిక నిర్మాణాలను తప్పనిసరిగా తునాతునకలు చేసి, కొత్తవాటితో తీర్చిదిద్ద గలగాలి. కనుక, తమను తాము ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వంతో మలచుకోవాలంటే, దానిని మొదలుపెట్టడమే అధిక శ్రమతో కూడిన పని. అంతే గాక, పురోగతి సాధించాలంటే, ఇంత వరకు చేసినదానింతా కూలదోయాలి. కాని, నీవు చేసే పనులను నీలో నీవు పరిశీలించుకోవు కాబట్టి, ఆ పనులు విధాయకం కాబట్టి — అది ప్రతి చోటా కాకపోయినా, ముఖ్యంగా ఇక్కడ

ఆశ్రమంలో — నీకు విధాయకమైన పనిచేయడం, చదవడం, నిన్ను నీవు అభివృద్ధి పరచుకోవడం, ఏదో ఒకటి చేయడానికి ప్రయత్నించడం, కొంత నిన్ను నీవు తీర్చి దిద్దుకోవడం అనేవి ఉంటాయి. అవన్నీ నీవు ఎంతో ప్రశాంతంగా, సహజంగా నిన్ను నీవు ఏమాత్రం పరిశీలించుకోకుండా చేసేస్తుంటావు.

ఎప్పుడైతే ఈ బాహ్యరూపాలు పరస్పరం ఘర్షణతో ఒరిపిడికి లోనవుతాయో అప్పుడే నీకు ఇతరుల కంటె భిన్నంగా ఉన్నట్టు అనుభూతి మొదలవుతుంది. లేకపోతే, మీరంతా ఫలానా, ఫలానా అనే మీ పేర్లతో మాత్రమే తెలియబడతారు. ఒరిపిడి ఉన్నప్పుడు మాత్రమే. ఏదైనా సవ్యంగా సాగనప్పుడే, నీకు తేడా తెలుస్తుంది. అప్పుడు నిన్ను నీవు వేరుగా చూస్తావు, లేకపోతే నీకా విషయమే గుర్తింపుకు రాదు, నీవు వేరు కాదు. వాస్తవానికి, మీరంతా ఒకరి కొకరు అంత భిన్నంగా నుండరు.

మీ జీవితంలో, ఏ ప్రత్యేకతా లేకుండా అందరూ చేసే విధంగానే ఎన్ని విషయాలు చేస్తున్నారు? ఉదారహణకు, నిద్ర, కదలికలు, తినడంతో పాటు అటువంటివే ఎన్నో. నిన్ను నీవు ఎప్పుడైనా, ఇది ఈ విధంగానే ఎందుకు చేయాలి, ఇంకొక విధంగా ఎందుకు చేయకూడదు అని ప్రశ్నించుకున్నావా? నీవు చెప్పలేవు. నేను నిన్ను "ఈ విధంగా ఎందుకు చేస్తున్నావు, మరొక విధంగా ఎందుకు చేయడం లేదు" అని ప్రశ్నిస్తే, నీకేం సమాధానం చెప్పాలో తెలియదు. దానికి కారణం ఏమిటంటే, నీవు కొన్ని పరిస్థితులలో జన్మించావు, ఆ పరిస్థితులలో అలా ఉండటం అలవాటు. అలా కాకుండా, నీవు మరొక కాలంలో, వేరే పరిస్థితులలో జన్మించి ఉంటే నీవు పూర్తిగా విభిన్నంగా ప్రవర్తిస్తావు, నీవు తేడాను ఏమాత్రం తెలుసుకోలేవు, అది అంతా నీకు చాలా సహజంగా కనపడుతుంది.... ఉదారణకు, చిన్న ఉదాహరణ, కుట్టడం అనే చిన్న విషయాన్నే తీసుకుందాం. పశ్చిమ దేశాలలోను, కొన్ని తూర్పుదేశాలలోను, ప్రజలు కుడి నుండి ఎడమకు కుడతారు, జపానులో ఎడమ నుంచి కుడికి కుడతారు. కాని, నీకు కుడి నుంచి ఎడమకు కుట్టుడం చాలా సహజంగా ఉంటుంది కదూ? నీకు ఆ విధంగా నేర్పబడింది, నీవు దానిని గురించి ఆలోచించవు, నీవు ఆ విధంగానే కుడతావు. నీవు జపానుకు వెడితే నీవు కుట్టే విధానం వారు చూస్తే, వారికి నవ్వు తెప్పిస్తుంది, ఎందువల్లనంటే వారికి ఇంకొక విధంగా కుట్టడం అలవాటు. ఇదే వ్రాతకూ వర్తిస్తుంది. నీవు ఎడమ నుంచి కుడికి వ్రాస్తావు,

కాని పైనుంచి క్రిందికి వ్రాసేవాళ్ళు కొంతమంది ఉన్నారు, మరి కొంతమంది కుడి నుంచి ఎడమకు వ్రాస్తారు, వారు దానిని అత్యంత సహజంగా చేస్తారు. నేను ఇదంతా చదువుకున్నవారి గురించి, వివిధ రకాల రచలనలను పోల్చి చూచేవారి గురించి చెప్పడం లేదు, కొద్దో గొప్పో జ్ఞానం కలవారి గురించి కూడా చెప్పడం లేదు, నేను పూర్తిగా సామాన్య జనానీకం గురించి మాట్లాడుతున్నాను. అందులో నూ, ముఖ్యంగా పిల్లలు వారి పరిసరాలలో జరిగేవాటిని పూర్తిగా ఏ ప్రేరణా లేకుండా తటాలున చేస్తూ, వారి చుట్టూ జరిగేవాటిని ఏ ప్రశ్నలు వేయకుండా ఉండటం గురించి చెప్తున్నాను. కాని ఇంకొక విధంగా చేసేవారు తారసపడితే, అప్పుడు వారు చేసేదాని కంటె మరొక విధంగా కూడా వాటిని చేయవచ్చుననే అద్భుత మైన జ్ఞానోదయం వారికి కలుగుతుంది.

మీ గుర్తింపుకు వచ్చే ఇవన్నీ పూర్తిగా చిన్న విషయాలు అవచ్చు, కాని అత్యంత స్వల్పమైన అప్రధానమైన విషయాల వివరాలలో కూడా ఇది సత్యమే. మీరు అన్నింటినీ ఆ విధంగానే చేస్తున్నారంటే దానికి కారణం మీరు జీవించే చోటు, మీ పరిసరాలలో అవి ఆ విధంగానే చేయబడుతుండడం వల్లనే. మీరు ఆ విధంగా చేస్తున్నట్లు మీకే తెలియదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్న కృష్ణ

సంపూర్ణమైన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం పొందుట అంటే ఏమిటి?

బాహ్యప్రభావాలన్నిటినీ నిరోధించగలిగే సమర్థతగల సంపూర్ణమైన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలిగి యుండుట అంటే ఏమిటో మీకు తెలుసా?

కొన్ని రోజుల క్రిందట నేనొక జాబును అందుకున్నాను. ఆ జాబు వ్రాసిన వారు చెప్పిన దేమంటే మామూలు సాహిత్యానికి సంబంధించిన పుస్తకాలను చదు వుతున్నప్పుడు తానొక అనిశ్చిత స్థితికి గురవుతున్నానని. ఉదాహరణకి, నవలలు, నాటికలు లాంటివి. అదేమిటంటే అతడి స్వభావం చాలా వరకు ఆ పుస్తకాల లోని పాత్రల స్వభావాన్ని అధిగమించ లేనిది. ఆ పాత్రల ఆలోచనలను, అనుభూతు లను, అందులోని మనుషుల స్వభావాలను తనకన్వయించుకుని జీవించడం మొద

లుపెడతాడు. ఈ స్వభావం అతడి కొక్కడికే కాదు. చాలామంది అలాగే వుంటారు. వాళ్ళు ఒక పుస్తకం చదువుతూ వుంటే ఆ చదువుతున్నంత సేపూ వాళ్ళలో వాళ్లు అన్ని రకాల ఉద్రేకాలు, ఆలోచనలు, కోరికలు, ఉద్వేగాలు, ప్రణాళికలు, చివరికి ఆశయాలతో సహా అనుభవిస్తూ తమకన్వయించుకుంటారు. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే వాళ్ళు ఆ పుస్తకంలో లీనమయిపోతారు. కనీసం అది గుర్తించరు కూడా. ఎందుకంటే నూటికి తొంభై తొమ్మిది పాళ్ళు మనిషి స్వభావం మెత్తని వెన్నలా చేయబడింది — తినడానికి పనికి రాదనుకోండి. కాని దాని మీద బొటన వ్రేలితో నొక్కితే చాలు వెంటనే ఆ ముద్ర పడిపోతుంది. ఇప్పుడు ప్రతి ఒక్కటీ 'బొటన వ్రేలు' గా నుంటుంది. ఒక భావప్రకటన, ఒక చదివిన వాక్యం, చూసిన వస్తువు, ఎదుటి మనిషి చేసినదాని పరిశీలన, పక్కింటి వ్యక్తి సంకల్పం, మనిషి జాగ్రత్తగా గమనించినట్టయితే, ప్రతి ఒక్కటీ ఆ వేలిముద్ర వంటివే. అవన్నీ ఒకదానితో ఒకటి కలగలిసిపోయి వుంటాయి తెలుసా? (శ్రీమాత తన చేతివ్రేళ్ళను పెనవేసి చూపుతారు) ప్రతి ఒక్కరు శిఖరాగ్రాన్నందుకోవాలనే ప్రయత్నిస్తారు. అదే మనిషికి బాహ్యాంతరాలలో నిత్యసంఘర్షణకి కారణమవుతున్నది. చూడండి. అదే మనిషికి లోపలా బయటా విద్యుత్ప్రవాహంలా తిరుగుతూ వుంటుంది. ఇదంతా మనిషి తెలుసుకోలేడు. అది అన్ని సంకల్పాల నిత్యపోరు. అవన్నీ వేటికవే వాటి గురించి ప్రకటించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తూ వుంటాయి. వాటన్నింటిలో బలమైనదేదో అది నెగ్గుతుంది. కాని ఆ ఒక్కటీ మిగిలిన వాటన్నిటితో ఒంటరి పోరాటం చెయ్యవలసి వుంటుంది. అందుకే ఆ పోరాటం అంత తేలిక కాదు.

సముద్ర కెరటాల మీద ఒక బెండు బిరడా విసిరితే, ఎలా ఇటూ అటూ కొట్టుకుంటుందో, అలా ఉంటుంది. మనిషి ఒక రోజు ఇది కోరుకుంటాడు, మర్నాడు అది కావాలంటాడు. ఒక క్షణం యిటు తొయ్యబడతాడు. మరొక క్షణం అటు తొయ్యబడతాడు. అప్పుడు ముఖం పైకెత్తి ఆకాశం వైపు చూస్తాడు. (శ్రీమాత అదంతా చేసి చూపుతారు.) ఇప్పుడు ఒక కలుగులో దూరిపోతాడు. మనిషి అస్తిత్వం ఇలా ఉంటుంది.

మొదట మానవుడు చైతన్యవంతుడై, పరిణతి చెందిన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వము గలవాడు కావాలి. అటువంటివాడు తనలో పరిసర ప్రభావాలన్నిటినించి స్వతంత్రుడైన అస్తిత్వం కలిగినవాడై తనలోనే జీవిస్తాడు, తనకు తానుగానే జీవిస్తాడు. ఏదైనా

వినగలడు, ఏదైనా చదవగలడు, ఏదైనా చూడగలడు. కాని దానివల్ల అతడిలో ఏ రకమైన మార్పు కాని, మనోవికారం గాని కలగదు. బాహ్యం నుండి ఏమి స్వీకరించాలనుకుంటాడో అదే స్వీకరిస్తాడు. తన ప్రణాళికకి సంబంధించనిదానిని అప్రయత్నంగానే తిరస్కరిస్తాడు. అతడు అంగీకరిస్తే తప్ప ఏ ముద్రా అతనిపై పడే అవకాశం వుండదు. అప్పుడు అతనికి ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలగటం ఆరంభమవుతుంది. ఎప్పుడైతే ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలిగినవాడవుతాడో, అప్పుడు దానిని సమర్పించుకోగలుగుతాడు.

ఏదైనా మనిషి తాను కలిగి వుంటే తప్ప దానిని అర్పించలేడు. ముందు తను తయారుకావాలి. ఆ తరవాత తనని తాను సమర్పించుకోగలుగుతాడు.

ఎంతకాలం మనిషి తన అస్తిత్వాన్ని గుర్తించలేడో అంత కాలం తాను సమర్పించగలిగేదేదీ వుండదు. వేర్పాటు భావం మాయం కావడానికి, మనిషి తనని తాను సంపూర్ణంగా ఆత్మార్పణ చేసుకోవడానికి, ఏ కొంచెం మినహాయింపు లేకుండా సమర్పించుకో గలగాలి. అలా అర్పించుకునే ముందు తనకు అస్తిత్వం ఉండాలి. అస్తిత్వం కోసం తప్పనిసరిగా ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం గలవాడు కావాలి....

(కొంత మౌనం తర్వాత) అప్పుడు, ఆ తరువాత మనిషి ఇదంతా దైవానికి సమర్పిస్తాడు. మీరు, కేవలం (మౌనం) మీ వరకే చైతన్యవంతం కావడం కాదు, అన్ని విషయాలలోను చైతన్యవంత మవాలి. కాని మీరు దేనినైతే మీ చైత్య కేంద్రం చుట్టూ వున్న మీ ఆత్మగా చెప్తున్నారో, మీ జీవాత్మ యొక్క దివ్య కేంద్రం ఏదైతే వుందో, దానిని మీరు వ్యవస్థీకరించాలి. అందుచేత అది ఒక్కటైన, పొందికైన, పూర్తి చైతన్యవంతమైన జీవాత్మగా తయారవుతుంది. ఈ దివ్య కేంద్రం దానంతటదే అప్పటికే సంపూర్ణంగా దైవానికి అర్పించబడినందువల్ల, (శ్రీమాత సమర్పణ భంగిమ), ప్రతి విషయం సామరస్యంగా దాని చుట్టూ వ్యవస్థీకరించినట్టయితే, ప్రతి వస్తువూ దైవానికి సమర్పితమవుతుంది. అందువల్ల దైవం అది తగినది అనుకుంటే, తగిన సమయం వచ్చిందనుకుంటే, ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం రూపొందే ప్రక్రియ పూర్తయిందనుకున్నప్పుడు, అప్పుడు దైవం మీ అహాన్ని తనలో ఐక్యం చెయ్యడానికి అనుమతిస్తాడు. అక్కడి నించీ కేవలం దైవం కోసమే జీవిస్తాం.

కాని దైవం మాత్రమే ఈ నిర్ణయం తీసుకుంటాడు. ముందు మీరు ఈ పనంతా చేయాలి. ఏమిటంటే, జీవాత్మ చైతన్యవంతం కావడం, పూర్తిగా, ప్రత్యేకంగా

దైవం చుట్టూ మాత్రమే దృష్టిని కేంద్రీకరించడం, మరియు ఆ దైవం చేత పాలింపబడడం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

తనకు తాను ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం పొందడం ఎలా?

నీవు వివేకం కలిగిన ఒక అంతరాత్మవు — చైతన్యవంతమైన ఒక సంకల్పానికి

ప్రశ్న: అమ్మా, తప్పులున్నాయి.... అవి తప్పని తెలిసినప్పటికీ ఆ తప్పు చేసేటట్లు ఎవరో ప్రేరేపిస్తున్నట్లు ఉంది. అలా అయితే?

అలా ప్రేరేపిస్తున్నది ఏది? జరిగేది ఏమిటంటే అది అధః ప్రకృతి నీపై అధికారం చెలాయిస్తూ చేయకూడని పనులు నీ చేత చేయిస్తున్న ఉపచైతన్యపు సహజాత ప్రవృత్తి. ఈ విధంగా నీ సంకల్పం నిలుపుకుంటావా లేక దానికి లొంగిపోతావా అనేది నిర్ణయించుకోవాలి. నిర్ణయించుకునే ఘడియ ఒకటి ఉంటుంది. చివరకు నీవు జబ్బు పడడమా, పడకపోవడమా అని నిర్ణయించుకోవలసిన క్షణం కూడా వస్తుంది.

అయితే సాధారణ విషయాల్లో మాత్రం ఒక ప్రేరణ కలిగినప్పుడు దానికి ఒడబడటానికీ, లేదా తిరస్కరించడానికీ మధ్య వ్యవధి చాలా ఉంటుంది. చాలా నిమిషాలుంటుంటుంది. నీరసమైన లొంగుబాటుకీ, నిగ్రహించగల సంకల్పానికీ మధ్య ఎంపిక చేసుకోవాలి. ఇంకా సత్యంపై ఆధారపడ్డ నిర్మలమైన సంకల్పమే ఉంటే దానికి తప్పుడు చలనాలను అడ్డుకోగలిగిన ధాటి ఉంటుంది. నీవు గనక "అడ్డుకోలేకపోయాను".అని చెప్పావంటే అది నిజం కాదన్న మాట. అదొక సాకు; అది సన్మార్గంలో ఉండటం నీకు నిజంగా ఇష్టం లేదనే అర్థం. అవుననీ, కాదనీ అనటం మధ్యన నీ ఒప్పుదల ఉంటుంది కదా! కానీ నీవు అసమర్థంగా ఉండటానికే ఇష్టపడి ఆ తర్వాత "నా తప్పేమీ లేదు, అది నా కన్నా చాలా బలీయమైంది" అని సర్ది

చెప్పుకుంటావు. అది నీ కంటే బలంగా ఉందంటే అది నీ తప్పే అవుతుంది. ఎందుకంటే ఈ ప్రేరణలు నీవు కావు. నీ వొక చైతన్యాత్మవు, ఒక వివేకవంత సంకల్పానివి, నిన్ను నడిపించేవి ఇవే గానీ అధోసీమల్లోని ప్రేరణలు కావని గమనించడం నీ విధి.

సంకల్పించడం ఎలాగో తెలుసుకోవాలి

ప్రశ్న: మన నిర్ణయాన్ని దృఢతరం చేసుకోడం ఎలా?

బాగా దృఢంగా ఉండాలని కోరటమే! (అహ్హా).

ఇది చమత్కృతి కాదు, పూర్తిగా నిజం. అందరూ నిజంగా కోరుకోరు. అది ఎప్పుడూ అంతే. నీకే తెలుస్తుంది; చిత్తశుద్ధి లేనట్లు. నీవు దృఢంగా నిశ్చయించుకున్నప్పుడు, దాని మరుగున అసలు నిశ్చయం లేనిది ఒకటి దాక్కొని ఉండి, నీ నిశ్చయం ఎప్పుడు సడలుతుందా అని ఎదురు చూస్తూ, ఆ క్షణం వచ్చినప్పుడు గబుక్కున ముందుకొచ్చి నీవు చేయవద్దనుకున్న పనిని నీ చేత చేయించాలని ఎదురు చూస్తూ ఉంటుంది. నీవు మనస్ఫూర్తిగా తలుచుకుంటే దానిని పట్టుకోగలవు.

నీవు నిజంగా తలుచుకున్నట్లయితే ప్రపంచంలో ఏదీ కూడా నిన్ను ఆపలేదు. అదంతా ఎలా సంకల్పించాలో తెలియకపోవడం వల్లనే జరుగుతుంది. సంకల్పం భిన్నమై యుండటం వల్ల జరుగుతుంది. నీ సంకల్పంలో విభజన లేనట్లయితే ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ నీ సంకల్పాన్ని మార్చలేరు. ఇది నేను గట్టిగా చెప్పగలను.

కానీ సంకల్పించడమే తెలియదు. నిజానికి దృఢ సంకల్పంతో ఉండాలనే అనుకోరు. అదంతా బూటకమే. "మనం అలా ఉంటే బాగుంటుంది... ఇలా ఉంటే ఇంకా బాగుంటుంది. ఇలా ఉండటం మంచిది" అనుకోవడమంటే అది సంకల్పించడం కాదు. వెనకాల మెదడులో ఎక్కడో ఒక మూలగా చూస్తున్నది ఒకటుండి ఇలా అంటుంది, "నేను అలా ఎందుకు కావాలనుకుంటున్నాను? నిజానికి దానికి భిన్నంగా ఉండేదే కోరుకోవచ్చు గదా!" ప్రయత్నించవచ్చు. వేచి చూడవచ్చు. కాని దానికి భిన్నమైంది చేయడానికే వెయ్యి వంకలు దొరుకుతాయి. అంత అక్కర లేదు, ఏ చిన్న ఊగిసలాట ఉన్నా అది అమాంతం వచ్చి వాలుతుంది. అంతే... కానీ సంకల్పముంటే, చేయవలసింది కచ్చితంగా తెలిసి ఉంటే, సంకల్పం మీద

పూర్తిగా శ్రద్ధపెడితే, అది చేయకుండా ప్రపంచంలో ఏదీ కూడా ఆపలేదని చెప్పగలను. చేయటమా లేక చేయడానికి కట్టుబడి ఉండటమా అనేది కూడా దాని మీదే ఆధారపడుతుంది....

ఎలా సంకల్పించాలో తెలుసుకోవడం చాలా ముఖ్యం. వాస్తవంగా సంకల్పించాలంటే ఏకోన్ముఖుడవై యుండాలి. నీలోని వివిధ భాగాలన్నీ ఐక్యతతో ఉండాలి. అలా కాక పరస్పర విరుద్ధ వైఖర్లు అతన్ని అటూ ఇటూ లాగేస్తుంటే, మూడు వంతుల జీవితం తన చైతన్యం లేకుండా, ఏది ఎందుకు చేస్తున్నాడో తెలియని స్థితిలో ఉంటే, అతను నిజమైన జీవియేనా? అతనికి అస్తిత్వం లేనట్లే. అతను అనేక ప్రభావాలకి, చర్యలు ప్రతి చర్యలకి, శక్తులకీ నిలయమే కానీ వ్యక్తి కాదు. తన సంకల్పాన్ని కలిగినప్పుడే ఒక సత్తాగా ఉండటం ప్రారంభిస్తాడు. ఇంకా జీవి మొత్తం సమీకృతంగా ఉంటే కానీ సంకల్పించలేడు.

సమీకృతంగా ఉండాలంటే:

జీవిని మొత్తం సమీకృతం చేయాలంటే:

1. చైత్యపురుషుని ఎరుక కలిగి ఉండాలి.
2. తన ఎరుకలో నున్న తన చలనాల నన్నిటినీ, ప్రచోదనలను, సంకల్పపు ఆలోచనలనూ, చర్యలనూ, చైత్యపురుషుని ముందు పెట్టాలి. వాటిలో చైత్యపురుషుడు అంగీకరించినవాటిని అనుసరించవచ్చు. వేటినైతే చైత్యపురుషుడు అంగీకరించడో వాటిని మళ్ళీ తిరిగి రాకుండా చైతన్యం నుంచి తొలగించివేయాలి.

తనను తాను తెలుసుకోడం, నియంత్రించుకోవడము;

తన లోని అంతర్గత సత్యపు చైతన్యాన్ని పొందటం, తన యొక్క వివిధ భాగాలు, వాటి వాటి విధుల చైతన్యాన్ని పొందడం. ఇదెందుకు చేస్తున్నావు, అదెందుకు చేస్తున్నావు అనేది నీకు తెలియాలి, నీ ఆలోచనలు, నీ భావాలు, నీ చర్యలు, ఇంకా నీ శక్తిసామర్థ్యాలు మొదలైనవన్నీ నీకు తెలిసి ఉండాలి. నిన్ను నీవు తెలుసుకోవడము చాలదు. ఈ తెలివి నీకు చైతన్యపూరితమైన నిగ్రహం కలిగించాలి. తనను తాను పరిపూర్ణంగా తెలుసుకోవడమంటే తనను పరిపూర్ణంగా నియంత్రించుకోవడమే.

అయితే అనుక్షణం ఒక ఆకాంక్ష ఉండాలి. మొదలు పెట్టడానికి వేళ కాలేదనీ అనుకోనక్కర్లేదు, కొనసాగించటానికి ఆలస్యమనీ అనుకోనక్కర్లేదు. అంటే నీకు చిన్న వయసే అయినా నిన్ను నీవు పరిశీలించుకోడం మొదలుపెడితే క్రమంగా నిన్ను నీవు తెలుసుకొని నియంత్రించుకోగలవు. ఇంకా నీవు 'ముసలి' గా అయి వయసు మీరినప్పటికీ నిన్ను నీవు చక్కగా తెలుసుకొని తద్వారా ఇంకా ఇంకా, బాగా నిన్ను నీవు నియంత్రించుకొనే ప్రయత్నం చేయటానికి, సమయం మించి పోదు. అదే జీవించే శాస్త్రవిధానము.

తనను తాను పరిపూర్ణునిగా చేసుకోవాలంటే మొట్టమొదట తన చైతన్యం తాను పొందాలి. నీ జీవితంలో చాలా సార్లు ఇటువంటి సందర్భం ఎదురయ్యే ఉంటుంది: ఉన్నట్లుండి ఎవరో ఒకరు "అదెందుకు చేశావు?" అంటే "నాకు తెలియదు" అని వెంటనే బదులిస్తావు. ఎవరైనా "ఇప్పుడేమి ఆలోచిస్తున్నావు" అంటే "నాకు తెలియదు", "నీ వెందుకు అలసిపోయావు?" "నాకు తెలియదు", "నీ వెందుకు సంతోషంగా ఉన్నావు?" "నాకు తెలియదు". ఇలా ఉంటాయి. ఇంకా నేనొక యాభై మందిని పిలిచి ఏమీ తయారు కాకుండా అదాటుగా "అదెందుకు చేశావు" అని అడిగితే వారు అంతర్గతంగా జాగృతులై యుండకపోతే "నాకు తెలియదు" అనే అందరూ జవాబిస్తారు. (అయితే ఆత్మజ్ఞాన క్రమశిక్షణను అనుసరిస్తూ, చివరిదాకా తమ చలనాలను పరిశీలించుకుంటున్నవారి గురించి నేను మాట్లాడడం లేదు; వారైతే కూడ తీసుకుని ఏకాగ్రచిత్తంతో ఆలోచించి సరైన సమాధానం చెపుతారు, కొంచెం సమయం తీసుకుంటారనుకో.) ఒక రోజు పూర్తిగా నిన్ను నీవు చూసుకుంటూ ఉంటే అది అలాగే ఉన్నట్లు నీకు తెలుస్తుంది. ఏదో అంటావు, తర్వాత అలా ఎందుకు అన్నావో నీకే తెలియదు. అవి నీ నోటి నుంచి వచ్చాకనే నీవు చెప్పదలచుకున్నది అది కాదని నీకు తెలుస్తుంది. ఉదాహరణకు నీ వెవరినైనా చూడాలని వెళ్ళే ముందు వారితో ఏం మాట్లాడాలో ఆలోచించుకున్నప్పటికీ తీరా వాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడు చూస్తూ ఉండిపోవటమో లేక ఏదో ఇంకోటి నీ నోటి వెంట రావటమో జరుగుతుంది. ఆ విధంగా నీవు చెప్పాలనుకున్నది చెప్పకుండా చేసిన వాతావరణం ఆ మనిషి దగ్గర ఏముందో నీవు చెప్పగలవా? అలా ఎంతమంది చెప్పగలుగుతారు? నిజానికి అతను ఏ పరిస్థితిలో ఉండటం వల్ల వీరు ఆ విధంగా అనుకున్నది చెప్పలేకపోయారో పరిశీలించరు. అలా వికల

మైన మనఃస్థితి ఉండి నీ వేమీ అడగలేని సందర్భాలు తప్పకుండా ఉంటాయి. అయితే ఇటువంటి సందర్భాలను నేను ఉటంకించడం లేదు. పరస్పరం స్పష్ట మైన ప్రభావాలుండి గ్రహింపు ఉన్న సందర్భాలే నేను చెబుతున్నాను. నీ స్వభా వంపై ఏది పని చేస్తున్నదీ, ఏది ప్రతిస్పందన కలుగచేస్తున్నదీ తెలుసుకోవడం గురించి చెపుతున్నాను. అది అందరికీ తెలియదు. ఎవరైనా ఉన్నట్లుండి చికాకుగా గానీ, సంతోషంగా గానీ అయినప్పుడు కారణం ఇదీ అని ఎంతమంది చెప్పగ లరు? అది తెలుసుకోవడం కష్టం. దానికి పూర్తి 'మెలుకవ (జాగృతి)' ఉండాలి. నిరంతరంగా పరిశీలనా దృష్టితో ఉండాలి.

చాలామంది రోజుకి పన్నెండు గంటలు నిద్రపోతూ "నేను మిగతా కాలమంతా మెలకువగా ఉన్నాను" అంటారు. కొంతమంది ఇరవై గంటలు నిద్రపోయి మిగతా కాలం అర్థ జాగృతంగా మాత్రమే ఉంటారు.

ఈ విధమైన పరిశీలనా ధ్యాస ఉండాలంటే ఎక్కడికక్కడ ఏంటెనా (antennae) లుండి నీ నిజచైతన్య కేంద్రానికి నిరంతరంగా తెలియచేస్తుండాలి. ఆ విధంగా నీవు గ్రహించుకుంటూ అన్నిటినీ వ్యవస్థీకరించుకోగలవు. అప్పుడు ఎవరూ నిన్ను ఏమార్చలేరు, మోసగించలేరు, పెడర్థాలు తీయలేరు; ఇక నీవు చెప్పదలచుకున్న దానికి భిన్నంగా ఏమీ చెప్పవు. అయితే మామూలుగా ఎంతమంది ఇటువంటి స్థితిలో ఉంటారు? దీన్నే నేను 'చైతన్యవంతంగా' ఉండటం అంటాను. నీవున్న పరిస్థితులు, సందర్భాలలో నీవు పూర్తిగా లబ్ధి పొందాలనుకుంటే నీవు ఎల్లప్పుడూ జాగ్రత్తగా ఉండాలి. నిన్నెవ్వరూ నివ్వెరపరచ నట్లుంటాలి. ఎందుకు చేస్తున్నావో తెలియకుండా ఏ పనీ చేయకూడదు, కారణం తెలియకుండా ఏదీ మాట్లాడకూడ దు. ఎల్లవేళలా జాగృతంగా ఉండాలి.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

వ్యక్తిని దైవార్పణం చేయడం

(1914 జూలై 4 న దివ్యమాత ప్రార్థన)

సమస్తాన్నీ శాసించే ఓ క్రియాశక్తీ, ఓ దిగ్విజయ మహాశక్తీ, దివ్య పరిశుద్ధతా మూర్తీ, దివ్యసౌందర్యమా, సర్వోన్నత దివ్యప్రేమా! సమగ్రంగా ఈ జీవి, మొత్తంగా ఈ దేహం, నీ వైపు ఆకర్షించబడి సంపూర్ణంగా, అత్యంత విధేయంగా తనను తాను నీకు, నీ అభివ్యక్తి సాధనోపకరణాలైన వీటిని నీ దైవేచ్ఛకు, పరిపూర్ణంగా, ప్రతిజ్ఞా పూర్వకంగా నివేదన మొనరించుకొనునట్లు, పరిపూర్ణంగా గాకపోయినా ఈ సాక్షాత్కారానికవి సంసిద్ధమయ్యేటట్లు అనుగ్రహించు....

మేము ఎదురు చూస్తున్న ఈ మహిమ ఏదో ఒకనాడు మాలో ఫలించి, నీ మహోన్నత వైభవం పూర్ణంగా మాలో అభివ్యక్తం అవుతుందని ప్రశాంత, మరియు దృఢమైన నిశ్చితత్వంతో మేము అపార హర్షోల్లాసంతో నీ వైపు తిరిగి నిశ్శబ్దంగా నిన్ను ప్రార్థిస్తున్నాం.

*

దైవానికి ఆత్మసమర్పణ: "శుభాశుభాలు, వివేకావివేకాలు, నానావిధ లక్షణాలు గల ఒక జీవిగా ఇచట ఉన్నాను. నేనేమై వున్నానో, దానినంతా యథాతథంగా నీకు నివేదన చేస్తున్నాను, నా లోని నిమ్నోన్నతాలు, పరస్పరం సంఘర్షణ పడే ప్రేరణలు, వైఖరు లన్నింటితో సహా నన్ను స్వీకరించు — నన్నేం చేయాలనుకుంటున్నావో దాన్నంతా చెయ్యి." ఇలా నీ ఆత్మ-నివేదన కొనసాగుతున్నపుడు తొలుదొల్త ఈ నిర్ణయం తీసుకొన్న — కేంద్రీయ చైత్యసంకల్పం — దాని చుట్టూ నీ అస్తిత్వమంతా ఏకం గావడం మొదలవుతుంది.

నీ ప్రకృతి యొక్క సంఘర్షణాయుతమైన మౌలికాంశా లన్నింటినీ సమన్వయం చేయాలి. వాటిలో ఒకొక్కదానిని స్వీకరించి దానిని కేంద్రీయసత్తాతో ఏకం చేయాలి. అప్రయత్నంగా, ఉన్నవానివి ఉన్నట్లుగా, నిన్ను నీవు దైవానికి అర్పణ చేసుకోవచ్చు. కాని ఈ విధమైన ఏకీకరణ లేకుండా నీ పై ప్రభావం చూపే విధంగా నిన్ను నీవు అర్పించుకొనడం సాధ్యం కాదు. ఎంతెంతగా నీలో ఈ ఏకీకరణ జరిగితే

అంతంతగా నీ ఆత్మార్పణం వాస్తవరూపం దాలుస్తుంది. సంపూర్ణ ఆత్మార్పణం ఒకసారి జరిగితే, దాన్ననుసరించి పరిపూర్ణ దైవార్పణం జరుగుతుంది. సాక్షాత్కార సంవిధాన మంతటి యొక్క పతాకస్థాయి ఇది, సంవిధానపు చివరి మెట్టు. ఆ పిదప ఏ యిబ్బందీ వుండదు. అంతా సునాయాసంగా సాగిపోతుంది. పరిపూర్ణ దైవార్పణం అనేది వెంటనే సమగ్రంగా సాధ్యం కాదనే విషయం మరచిపోవద్దు. అటువంటి భ్రమ కలిగించే నమ్మకంలో పడే ప్రమాదం తరచుగా యెదురుకావచ్చు. ఎందుకనంటే ఒకటి రెండు రోజుల వరకు ఏదో ఒక ప్రత్యేకత కలిగిన బలమైన చలనం నీలో అనుభవానికి రావచ్చు. ఆ అనుభవ పర్యవసానంగా తక్కినదంతా దానంతటదే జరిగిపోతుందనే ఆశ నీలో తలెత్తేందుకు దారితీయవచ్చు. ఒకవేళ నీవు నిజంగా ఏ కొంచెమైనా ఆత్మ-సంతృప్తికి లోనైతే నీ పురోగతిని నీవే కుంటు పరచుకొంటావు. ఎందుచేతనంటే నీ అస్తిత్వం అంతా ఒక దానితో మరొకటి పోరు సలుపుతుండే అసంఖ్యాక వైఖరులతో నిండి వుంది — వాటిని దాదాపు విభిన్న మూర్తిత్వాలని చెప్పవచ్చు. వాటిలో ఒకటి తనను తాను దైవాని కర్పించుకొంటే, ఇతరమైనవి పైకొచ్చి అందుకు అంగీకరించక "మమ్మల్ని మేము దైవాని కర్పించుకోలేదు" అని గొంతు చించుకొంటూ తమ స్వాతంత్ర్యాన్ని ప్రకటించుకొంటూ అలజడి చేయ ఆరంభిస్తాయి. అప్పుడు నీవు వాటిని శాంతింపజేసి, పరమ సత్యాన్ని వాటికి చూపించు. అంతరాత్మ నుండి పైకి రావడానికి సమయం ఎప్పుడు దొరుకుతుందా అని వేచి చూస్తున్న అరాచక అంశాలన్నింటినీ యెదుర్కొంటూ సందు గొందులను, మూల మూలలను అన్నింటినీ పరిశోధిస్తూ నీ సమస్త అస్తిత్వం చుట్టూ తిరగాలి. నీ మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక స్వభావం మొత్తాన్ని ఆ విధంగా చుట్టి వచ్చిన తరువాత ప్రతిదాన్నీ దైవాని కర్పణమయ్యే విధంగా నచ్చచెప్పి, ఒప్పించడం ద్వారా ఏకీకృత దైవార్పణను సాధించిన పిమ్మట నీ యిబ్బందు లన్నింటికీ నీవు మంగళం పాడగలుగుతావు. అప్పుడు అది రూపాంతరీకరణ వైపు సాగే విజయోపేతమైన నీ నిజమైన నడక అవుతుంది. ఎందుకనంటే అపుడు నీవు అంధకారంలో నుండి జ్ఞానం లోనికి గాక, జ్ఞానం నుండి మరింత జ్ఞానం లోనికి, వెలుగు నుండి మరింత వెలుగు లోనికి, సుఖం నుండి మరింత సుఖస్థితి లోనికి పురోగమిస్తావు. సంపూర్ణ దైవార్పణ తేలికైన విషయం గాదు, అనేదాన్లో ఎట్టి సందేహం లేదు. నీ అంతట నీవే స్వప్రయత్నంతో మొత్తం సాధించాలంటే ఇదమిత్థంగా

చెప్పలేని ఎంతో కాలం పట్టవచ్చు. కాని నీపై దైవకృప వుంటే అంత యెక్కువ కాలం పట్టదు. అప్పుడప్పుడు దైవం నిన్ను కొంచెం ఇటూ అటూ నెడ్తుంటే ఆ పని చెప్పుకోదగినంతగా తేలికౌతుంది. ఎంత కాలం అనేది ఆయా వ్యక్తుల మీద ఆధారపడి వుంటుంది. కానీ నీవు గనుక దృఢనిర్ణయం తీసుకొంటే తక్కువ కాలమే పట్టవచ్చు. కావలసింది దృఢనిర్ణయం, దృఢనిర్ణయమే సమస్తానికీ కీలకం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. వి. రావు

త్రివిధమైన సమగ్ర ఆత్మనివేదన

భగవంతునికి సమగ్రమైన ఆత్మనివేదన మూడు విధాలుగ ఉంటుంది:

1. అహాన్ని పూర్తిగ త్యజించి, పరిపూర్ణ వినయవిధేయతలతో ఆతని పాదాల వద్ద సంపూర్ణ సమర్పణా భావంతో సాష్టాంగపడుట.
2. అస్తిత్వాన్ని భగవంతుని ముందు తెరిచి ఉంచుట; శరీరాన్ని నఖశిఖ పర్యంతం ఒక పుస్తకం తెరిచిన విధంగ ఆతని ముందు వివృతం చేయుట; అన్ని శరీర కేంద్రాలను, వాటి కదలికలను దాపరికం లేని సంపూర్ణ నిష్కాపట్యంతో కంటికి కనుపించు విధంగ ప్రకటించుట.
3. ప్రేమపూరితమైన ప్రగాఢ విశ్వాసంతో భగవంతుని కౌగిలిలో కరగిపోవుట, ఆతనిలో లీనమైపోవుట.

ఈ మూడు ప్రక్రియలకు మూడు సూత్రాలను లేక వాటిలో ఒక సూత్రాన్ని, సందర్భానుసారంగ జోడించవచ్చు:

1. దైవసంకల్పమే నెరవేరాలి, నాది కాదు.
2. దైవేచ్ఛగానే, దైవసంకల్పానుసారమే.
3. నేను శాశ్వతంగ నీ వాడనే.

సాధారణంగా, ఎప్పుడు ఈ ప్రక్రియలు సత్యస్ఫూర్తితో చేయబడతాయో, వెనువెంటనే ఒక పరిపూర్ణమైన తాదాత్మ్యం ఏర్పడుతుంది, అహంకారం అంతరిస్తుంది, ఒక మహోన్నతమైన ఆనందం సంప్రాప్తిస్తుంది.

తన కన్నా మిన్నయైన దానికి సంపూర్ణంగ అర్పించుకొనుటలో నున్న ఆనందాని కన్న సమగ్రమైన ఆనందం వేరొకటి ఉండదు. భగవంతుడు, ఆదిపురుషుడు, దివ్య ఉనికి, పరమ సత్యం — అని ఏ పేరునా పిలిచినా, ఆతని దరి సులభంగా చేరటానికి ఏ పద్ధతిని పాటించినా, ఫరవాలేదు — ఒక సమగ్ర సమర్పణా భావనలో తనను తాను పూర్తిగ మరచిపోగలగటం, ఆత్మ సాక్షాత్కారానికి నిశ్చయమైన మార్గం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

'సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య' — శ్రీఅరవిందుల వివరణ

మానవునిలో భగవంతుణ్ణి తెలుసుకోవాలి, అతడిని అందుకోవాలి అనే తీవ్ర ఆలోచన, ఒక దృఢ సంకల్పం ముందుగా ఉదయిస్తుంది. అలా ఆరంభించి క్రమేణా అతడు తన సామాన్య వ్యక్తిగత భావనలను, కోర్కెలను, మమకారాలను, కర్మాచరణమును, తత్సంబంధిత అలవాట్లను దైవానికి సమర్పించుకుంటాడు. అలా చేసినట్లయితే ఆ దైవమే సర్వకార్యనిర్వహణను స్వయంగా చేపడతాడని అతని నమ్మకం. ఆత్మసమర్పణ అనగా మన అల్పమైన బుద్ధిని, మనోభావనలను, ఇష్టాయిష్టాలను ఒక దివ్యతేజంలో, ఒక దివ్యజ్ఞానంలో విలీనం చేయుట; మన అత్యల్పమైన, వ్యక్తిగత, పీడిత, అంధ, అవరోధాత్మక సంకల్పాన్ని ఒక ఉన్నత, ప్రశాంత, నిశ్చల, దేదీప్యమానమైన దివ్యశక్తిసమన్విత సంకల్పంగా ఉద్ధరించుట; మన అల్పమైన, చంచలమైన, బాధాతత్వ భావనలను ఒక విశాలమైన, ప్రగాఢమైన దివ్యప్రేమగ, దివ్యానందంగ మార్చుట; మన దుర్బల, దుఃఖభాజిత వ్యక్తిత్వం ఏదైతే ఆ దివ్య పురుషుని అస్పష్ట అభివ్యక్తియో, దానిలో లయం చేయుట.

*

తనను తాను తెరిచి ఉంచుకొనుటకు ఆత్మసమర్పణ మేలైన మార్గము. ఆత్మసమర్పణ జరగనంత వరకు మాత్రమే ఆకాంక్ష, నిశ్చలత కొంతవరకు తెరుచుకొనుటకు దోహదపడతాయి. ఆత్మ సమర్పణ అనగా వ్యక్తి తన సర్వస్వాన్ని దైవానికి

నివేదించుట; తనకు తానుగానే కాక తనదైనదాని నంతా సమర్పించుకొనుట; తన స్వంత ఆలోచనలు, స్వంత కోరికలు, అలవాట్లు మొదలగు వాటికే ప్రాధాన్యత నీయకుండ, దివ్యసత్యాన్ని గురించిన జ్ఞానము, సంకల్పము, కార్యాచరణమును ఎల్లెడల ప్రతిష్ఠించుట

గీతా సందేశము:

ఆధ్యాత్మిక పురోగమనంలోని ఒకానొక దశలో మన ప్రయత్నము, మన కార్యాచరణము అంతా మన లోపల, మన చుట్టూ ఆవరించి ఉన్న ఒక మహోన్నత దివ్య ఉనికి యొక్క నిగూఢ ఒత్తిడి వలన కలిగే మానసిక మరియు ప్రాణిక ప్రతిస్పందన పర్యవసానమని తెలియవస్తుంది. మన యోగము, ఆకాంక్ష, ప్రయాస, అన్నీ ఒక అసమగ్ర, సంకుచిత పద్ధతులని అర్థమౌతుంది. కారణం, అవి వైకల్యం చెందినందువలన లేక మనస్సు ఇతర విషయాలతో సంసర్గం చెందినందు వలన, దాని అభ్యర్థనలు, అపోహలు, పక్షపాత ధోరణులు, ఒక గొప్ప సత్యం గురించిన అపార్థాలు మొదలగువాటితో పరిమితమైనందు వలన. మన ఆలోచనలు, అనుభవాలు, ప్రయత్నాలు అన్నీ అత్యున్నత విషయాల మానసిక ప్రతిబింబాలు మాత్రమే. వాటిని సమగ్రంగా, సూటిగ, స్వతంత్రంగా, విస్తృతంగా, విశ్వగతమైన శాశ్వత సంకల్పానికి సన్నిహితంగ మనలో నున్న ఆ దివ్యశక్తి సహాయంతో నిర్వర్తించవచ్చు. అయితే, మనకుగా మనం ఒక మహోత్కృష్టమైన, నిర్దిష్టమైన శక్తియుక్తుల చేతుల్లో పనికివచ్చే పరికరాలుగ మారినప్పుడు మాత్రమే అది సాధ్యపడుతుంది. ఆ దివ్య శక్తి మన నుండి వేరైనది కాదు; అది మన జీవాత్మ, అందరి జీవాత్మలతో ఒకటైనది. అంతేగాక, అది ఒక మహనీయమైన దివ్యసత్తా, ఒక సర్వవ్యాప్త దివ్యపురుషుడు. ఈ మహోన్నత దివ్యస్థితిలో మన ఉనికి, మన కార్యశీలత విలీనమైపోతే, ఆ పైన, మన మిప్పుడు భావించినట్లుగ, అవి ప్రత్యేకంగ మన స్వంతమైనవిగ ఉండవు. మానసిక వియోగమందుతాయి. ఇదంతా అనంతత్వము యొక్క గొప్ప ఉద్యమం, ఒక సన్నిహితమైన, అనిర్వచనీయమైన దివ్యసాక్షాత్కారము: మనలో ఒక లోతైన విశ్వగత ఆత్మ, ఆత్మశక్తి యొక్క స్వతస్సిద్ధమైన రూపకల్పన, అభివ్యక్తత. గీత సూచించిన ప్రకారం, ఇది సంపూర్ణంగా సాధ్యపడాలంటే, ఆత్మ సమర్పణ ఎలాంటి మినహాయింపులు లేకుండ జరగాలి. మన యోగం, మన జీవితం, మన అంతఃసత్త

యొక్క స్థితిగతులు ఈ సజీవ అనంతత్వము యొక్క స్వతంత్ర నిర్ణయానికి అనుగుణంగా నుండాలి గాని మన మనస్సు ముందుగానే కట్టడి చేసినట్లుగా ఏదో ఒక ధర్మానికి కట్టుబడి ఉండకూడదు. అప్పుడు దివ్యయోగాచార్యుడు, 'యోగేశ్వర కృష్ణుడు' మన యోగాన్ని తన హస్తగతం గావించుకొని, మనం ఎదగ గలిగినంత మేరకు పరిపూర్ణతను పొందేటట్లుగ చేస్తాడు. ఆ పరిపూర్ణత ఏదో ఒక బాహ్య లేక మానసిక ప్రమాణానికో లేక ఒక పరిమిత నియమానికో చెందినదై ఉండదు. అది అపారమైనది, సమగ్రమైనది, ఊహాతీతమైనది. ఒక పరమ సత్యానికి అనుగుణంగా సమస్తాన్ని ఆకళింపు చేసుకోగల దివ్యజ్ఞానం ద్వారా వికసన మొందిన పరిపూర్ణత. ముందుగా మానవ స్వభావానికి దోహదపడి, తదుపరి ఒక ఉన్నతమైనదాని లోకి వివృతమౌతుంది — ఒక అధి ఆత్మలోకి, అపరిమిత శక్తిలోకి, అజరామరమైన, స్వతంత్రమైన, సర్వాన్ని మార్పుచెందించగల, దివ్యమైన, అనంతమైన ఉజ్వల ప్రకాశంలోకి, వైభవం లోకి.

అట్టి మార్పుకు గురి అయ్యే పదార్థంగ మన సర్వస్వాన్ని అర్పించాలి. ఒక సర్వజ్ఞతగల చైతన్యము మన జ్ఞానాన్ని, అజ్ఞానాన్ని, మన సత్యాన్ని, లోపాన్ని, తాను స్వీకరించి వాటి అయోగ్యతలను అంతమొందించి — 'సర్వధర్మాన్ పరి త్యజ్య' — తన అనంతమైన దివ్యజ్ఞానంలోకి మార్చివేస్తుంది. ఒక సర్వశక్తి సమన్వితమైన దివ్యశక్తి మన నైతికతను, అనైతికతను, మన తప్పొప్పులను, మన బలాలను, బలహీనతలను తన పరం గావించుకొని పరస్పరం ముడిపడిన వాటి తత్వాన్ని విసర్జించి – 'సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య' — వాటిని సర్వోత్కృష్టమైన స్వచ్ఛత, విశ్వగతమైన మంచితనం, నిర్దుష్టమైన శక్తిగ మారుస్తుంది. మన అల్ప సంతోష విచారాలను, సుఖదుఃఖాల ప్రయాసలను, ఒక అనిర్వచనీయమైన ఆనందం తనలో ఇముడ్చుకొని వాటి వైపరీత్యాలకు, అపశృతులకు స్వస్తి పలుకుతుంది – 'సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య' — వాటిని మహోన్నతమైన, విశ్వవ్యాప్తమైన ఊహకందని, మహదానందంగ పరివర్తింప జేస్తుంది. అన్ని యోగసాధనలు సిద్ధింపజేయగలిగిన దానికన్న మిన్నయైనదానిని అందించుటయే గాక, దానిని ఒక పారదర్శక మార్గంలో మానవమాత్రుడైన ఏ ఆచార్యుడుగాని, ఋషిగాని, జ్ఞానిగాని బోధించ గలిగిన దాని కన్న ఉన్నతమైన వివేకమును, జ్ఞానమును సమకూరుస్తుంది. ఏ అంతరంగ ఆధ్యాత్మిక స్థాయికి ఈ మహాయోగం, మనలను కొనిపోగలదో, అది మన కిక్కడ

అందుబాటులో నున్నదాని కన్నా ఉన్నతమైనది. అంతేగాక, ఈ లోకము మరియు పరలోకాలను గురించిన అవగాహనను అందించి, అన్నింటిని పరిధులు లేని, బంధములు లేని, ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనకు లోను చేస్తుంది. — 'సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య'. ఆ దివ్యత్వము యొక్క అపారమైన ఉనికి, చైతన్యము, ఆనందము, ప్రశాంత మౌనము, కాంతివంతమైన అపరిమిత క్రియాశీలత అక్కడ పరిఢవిల్లుతాయి. అవియే దాని ప్రధానమైన, మూలాధారమైన విశ్వగత వస్తుతత్వము, ఆకారము, స్వభావము. అట్టి అనంతాకృతిలో యోగమాయచే కప్పబడని దైవం ప్రస్ఫుటంగా ఉంటాడు. అతను ఎప్పుడు ఏ విధంగా సంకల్పిస్తాడో, ఆ విధంగా మనలో భగవంతుని వివిధ రూపాలను, జ్ఞానము యొక్క పారదర్శక కోణాలను, ఆలోచనలను, ప్రేమను, ఆధ్యాత్మిక ఆనందాన్ని, శక్తిని, కార్యశీలతను మనలో సృష్టిస్తాడు. ఇదంతా ఆతని స్వయంతృప్తికి, అక్షయమైన ఆనందానుభూతికి అనుగుణంగా కొనసాగుతుంది. ఇందులో స్వేచ్ఛాయుతమైన అంతరాత్మను గాని, నిష్కల్మష ప్రకృతిని గాని కట్టడిచేసే ప్రభావం లేదు. ఏదో ఒక నిమ్నస్థాయికి చెందిన సూత్రానికి తప్పించుకోలేనంతగా బద్ధుడై ఉండనవసరం లేదు. కారణం, కార్యాచరణ అంతా ఈశ్వరశక్తితో ఒక దివ్యమైన స్వేచ్ఛాయుత వాతావరణంలో నిర్వహింపబడుతుంది — 'సర్వ ధర్మాన్ పరిత్యజ్య'. ఆ అమోఘమైన దివ్యశక్తి యందు, 'పరమ ధర్మ'మందు నిశ్చలమైన నిలకడ ఈ ఆధ్యాత్మిక స్థితికి పునాది. విశ్వగత జీవుడితోను సమస్త జీవరాశితోను ఒక అన్యోన్యమైన ఏకీకృత అవగాహన, మనస్సు యొక్క విభిన్న పోకడల నుండి, బాధ నుండి విముక్తమై అంతరాల మధ్య నుండే వాస్తవ తారతమ్యాలను వివేకవంతంగ గమనించగలిగే అవగాహన, దీని నిర్ధారిత శక్తి. ఈ సమగ్ర విముక్తి యొక్క ఫలితం ఒక అనర్గళమైన ఆనందమయ స్థితి; అనంత కాలం పాటు కొనసాగే వ్యక్తి ఆ పరమాత్మునితో ఏకత్వము నొంది సామరస్య సంబంధం నెలకొల్పుట. మానవుని ఉనికిని భంగపరచే సమస్యలు — ఉదాహరణకు అర్జునుడి ఉనికికి సమస్యాత్మకమైనటు వంటివి — అజ్ఞానంలో కూరుకుపోయి భిన్నమార్గాలను అనుసరించే మన వ్యక్తిత్వం చేతనే సృష్టించబడతాయి. ఈ యోగం మానవుని అంతరాత్మను భగవంతునితోను, విశ్వజీవనము తోను సరి అయిన సంబంధం నెలకొల్పి, మన కర్మాచారణను దైవదత్తం చేస్తుంది. దానికి రూపకల్పన చేసి చలనం కలిగించే జ్ఞానాన్ని, సంకల్పాన్ని దైవపరం గావిస్తుంది.

మన జీవితాన్ని సామరస్యపూర్వక దివ్యమైన ఆత్మాభివ్యక్తతగ తీర్చిదిద్దుతుంది. భంగపరచే సమస్యలు ఈ విధంగా సమసిపోతాయి.

*

"అయితే ఇప్పుడిదొక మహత్తరమైన ఉద్యమం — ఈ నీ జీవాత్మ యొక్క, నీ ప్రకృతి యొక్క సంపూర్ణ సమర్పణ; నీ ఆత్మకు అతీతుడైన ఆ పరమాత్మునికి సర్వధర్మాల పరిత్యక్తత; ఒక మహోన్నతమైన ఆధ్యాత్మిక ప్రకృతి కొరకు నీ సర్వేంద్రియాల సమగ్ర ఆకాంక్ష. ఒక్కసారి దీనిని ప్రారంభ దశలోనైన, లేక మార్గాంతర దశలోనైన, సాధించగలిగితే, అప్పుడు నీ బాహ్య ప్రకృతి స్తరంలో, నీవు ప్రస్తుతం ఏ స్థాయిలో ఉన్నా లేక ఇతఃపూర్వం ఏ స్థాయిలో ఉండినా సరే, నీ మార్గం నిశ్చితమౌతుంది, నీ పరిపూర్ణత అనివార్యమౌతుంది. నీ అంతరంగంలోని ఒక దివ్య ఉనికి నీ యోగాన్ని చేపట్టి, నీ స్వభావానికి అనుగుణమైన మార్గంలో దానిని వడివడిగ ఒక సమగ్రమైన అంతిమ దశకు కొనిపోతుంది. ఆ తరువాత నీ జీవితశైలి, నీ కార్యాచరణ తీరు ఎటువంటిదైనప్పటికి, నీవు ఆతనిలో చైతన్యవంతంగ జీవిస్తావు, కర్మాచరణ గావిస్తావు, ఆతనిలోనే మెదులుతుంటావు. ఆ దివ్య శక్తి నీ ద్వారా నీ అంతరంగ మరియు బాహ్య కదలిక లన్నింటిలో పని చేస్తుంది. ఇది ఒక మహోత్కృష్టమైన మార్గము ఎందుకనగా, ఇది అతి గోప్యమైనది మరియు మార్మికమైనది. అయినా కూడా ఇది అంచెలంచెలుగ అందరికి అనుభవైకవేద్యమైన అంతరంగ చలనము. నీ వాస్తవికతకు, నీ ఆధ్యాత్మిక ఉనికికి సంబంధించిన ఒక లోతైన ఆంతరంగిక సత్యము.

మూలము: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదము: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

కావలసిన దేమిటంటే ఏకాగ్రత — దైవంపై ఏకాగ్రత; ఆతని సంకల్పానికి ప్రయోజనానికి ఒక సమగ్రమైన, సంపూర్ణమైన, ఆత్మార్పణా దృష్టితో కూడిన ఏకాగ్రత.

శ్రీమాత

ఉదాసీన సమర్పణ — శ్రద్ధాన్విత సమర్పణ

నీవు దైవానికి సమస్తం అర్పణ చేస్తే నీ ప్రయత్నాన్ని వదలివేయాలి, అన్నంత మాత్రం చేత నీ సంకల్పంతో కూడిన అన్ని పనులను త్యజించమని అర్థం కాదు. దానికి వ్యతిరిక్తంగా నీ ఇచ్ఛను పరిపూర్ణతను ఆశించి దైవేచ్ఛకు అర్పించి నీ సాక్షాత్కారానుభవాలను వేగిరపరచుకోవచ్చు. అది కూడా ఆత్మసమర్పణకు మరొక రూపం.

నీ వద్ద నుంచి కోరుకునేది ఉదాసీనతతో నీవు ఒక మొద్దులాగా అవరోధం అయిపోయే సమర్పణ కాదు, దాని బదులుగా నీ ఇచ్ఛను దైవేచ్ఛ అధీనంలో ఉంచడం.

ప్రశ్న: కాని, దైవంతో సంయోగం సఫలీకృతం కావడానికి ముందే దీనిని ఎవరైనా ఎలా చేయగలరు?

నీకు ఒక ఇచ్ఛా బుద్ధి ఉంది, దానిని నీవు నివేదన చేయవచ్చును. రాత్రులందు నిద్రలో ఎరుకతో ఉండటం అనే విషయాన్నే ఉదాహరణగా తీసుకుందాం. నీవు ఉదాసీన వైఖరితో సమర్పణ కావిస్తే అప్పుడు నీవు "నేను ఎరుకను కలిగి ఉండాలనేది దైవేచ్ఛ అయితే, అప్పుడు నేను ఎరుకను కలిగినవాడ నవుతాను" అని అంటావు. దానికి బదులుగా, నీవు నీ ఇచ్ఛను దైవానికి నివేదించడం జరిగితే, సంకల్పించడం ప్రారంభించి, "నేను నిద్రలో ఎరుకను కలిగి ఉంటాను" అని అంటావు. నీకు చేయాలనే ఒక ఇచ్ఛ ఉంది. దానికి నీవు సోమరిగా కూర్చుని నిరీక్షించవు. సమర్పణ సవ్యంగా ఎప్పుడు జరుగుతుందంటే, దానికి నీ వైఖరి ఈ విధంగా ఉండాలి, "నేను నా ఇచ్ఛను దైవానికి అప్పగిస్తున్నాను, నాకు చాలా తీవ్రంగా రాత్రులందు నిద్రలో ఎరుకను పొందాలని ఉంది, నాకు దానికి తగిన జ్ఞానం లేదు, దైవేచ్ఛ నాకు దానిని తెలియజేయు గాక." నీ ఇచ్ఛ తప్పకుండా నిరంతరం నిలకడగా ఉండాలి. ఒక పనిని ఫలానా విధంగా జరగాలని అనుకోవడం గాని లేక ఒకదానినే హక్కు భుక్తంగా కోరుకోవడం గాని కాకుండా, ఆ ఆకాంక్ష తీవ్రమైనదిగా, కార్యసిద్ధికై ఏకాగ్రతతో ఉండేదిగా ఉండాలి. ఇది మొదటి అడుగు. నీవు జాగరూకతతో ఉంటే, నీవు అప్రమత్తతతో కూడిన శ్రద్ధను కలిగి ఉంటే, నీవు ఏం చేయాలనేది ఒక స్ఫూర్తి రూపంలో ఎంతో కొంత తప్పకుండా అందుకుంటావు. నీవు దానిని వెనువెంటనే

ఆలస్యం చేయకుండా ఆచరణలో పెట్టాలి. నీవు కేవలం, తప్పనిసరిగా జ్ఞాపకం పెట్టుకోవలసిన దేమిటంటే, దైవార్పణానంతరం, నీవు చేసే చేతల మూలంగా ఏ ఫలితం వచ్చినా దానిని స్వీకరించడం; ఆ ఫలితం నీవు అనుకున్నదానికి పూర్తిగా భిన్నంగా ఉన్నా సరే. దీనికి మారుగా, నీది ఉదాసీన సమర్పణ అయితే, నీవు ఏమీ చేయవు, ఏ ప్రయత్నమూ ఉండదు, హాయిగా నిద్రలోకి జారుకుని, ఒక అద్భుతం కోసం నిరీక్షిస్తుంటావు.

ఇప్పుడు నీ ఇచ్ఛ లేదా కోరిక దైవేచ్ఛకు అనుగుణంగా అంగీకారయోగ్యమైనదా, కాదా అని తెలుసుకోవాలన్నా, సమాధానం దొరికిందా లేదా, నీవు అనుకున్నదానికి తగిన ఆసరాతో ప్రోత్సాహం దొరికిందా లేక ఖండించబడిందా అని తెలుసుకోవాలన్నా మనస్సుతోటి లేక ప్రాణికంతోటి కాకుండా, హృదయంలోని అస్తిత్వ అంతరం లోలోతులలో ఎల్లప్పుడూ ఉంటూ ఉన్న ఆ సద్వస్తువేదో దానితోనే తప్పకుండా చూసి తెలుసుకోవాలి.

*

పని చేస్తుండటం అనేది మంచి నియమం. కాని ఆలోచన మాత్రమే సరిపోదు, ఉదాసీన భావన, జడచేతన, సంకల్పరహితమై చాల మటుకు యాంత్రికమైన సమర్పణ వలన ప్రయోజనం లేదు. ఇది కేవలం పని చేయటంలోనే ఉండదు.

సమర్పణలో అత్యంత ముఖ్యమైనది నీ స్వభావాన్ని, నీ జీవితవర్తనను సమర్పించుకోవడం. ఫలితంగా అది మార్పుకు లోనవవచ్చును. నీదైన నీ ప్రకృతిని నీవు సమర్పించకపోతే, ఈ ప్రకృతి ఎప్పటికీ మారదు. ఇక్కడ ఇదే చాలా ముఖ్యమైనది. నీవు కొన్ని రీతులలో అవగాహన చేసుకుంటావు, కొన్ని విధాలుగా ప్రతిస్పందిస్తావు, కొన్ని విధాలుగా అనుభూతిని పొందుతావు. చాలా మటుకు కొన్ని పద్ధతులలో పురోభివృద్ధి నొందుతావు, అన్నింటినీ మించి, జీవితాన్ని ఒక ప్రత్యేక దృష్టితో చూస్తావు, దాని నుంచి కొన్నింటిని ఆశిస్తావు. ఇదే, దీనినే నీవు సమర్పించవలసినది. దానర్థం, నీవు నిజంగా దివ్యప్రకాశం అందుకొని, పరివర్తన చెందాలని కోరుకుంటే, నీ మొత్తం జీవితవర్తననంతా తప్పక నివేదించాలి; దానిని ఉన్మీలనపరచి నివేదించాలి, అది ఎంత మటుకు గ్రహించగలదో, అంత మటుకు దానిని తయారుచేయాలి, దాని వలన దివ్యచైతన్యం నీవు ఏ విధంగా ఉండాలో అవధరించి, సరాసరి పనిచేస్తూ ఈ గమనాలన్నింటిని మార్పు చేసి, వాటిని ఇంకా సత్యగమనాలుగా మార్చి,

ఇంకా ఎక్కువగా నీదైన సత్యంలోనికి అనుగుణంగా ఉండేటట్లుగా చూస్తుంది. ఇది తాను చేసేది సమర్పించేదాని కంటే, అపారంగా అధికాధికంగా ముఖ్యమైనది. వ్యక్తి ఏం చేస్తున్నాడు కాదు ముఖ్యం. (ఎవరైనా చేసే పని ఎంతో ముఖ్యమైనదే, అది సుస్పష్టమే), ఆ వ్యక్తి అసలు తత్వతః ఏమిటి అనేది అత్యంత ముఖ్యమైన విషయం అవుతుంది. పని ఎటువంటిదైనా, పూర్తిగా అది ఏవిధంగా చేస్తారనేదే కాదు, ఏ చైతన్యస్థితిలో చేయబడుతున్నదనేదే ముఖ్యమైనది.

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

మూడవ దశ: దైవం వ్యక్తిత్వాన్ని దివ్య అస్తిత్వంగా మార్పు చేయటం

నిర్వాణము — అస్తిత్వం యొక్క ప్రయోజనము

సామాన్యంగా, అన్ని యోగాలు ఆ రెండవ స్థితి దగ్గర ఆగిపోతాయి. తనని తాను సంపూర్ణ సమర్పణ చేసుకుని ఆ దైవంతో ఐక్యత సాధించటంలో సఫలీకృతం అయిన తరువాత మన పని అంతా పూర్తయిందని భావిస్తాం. అంతా సాధించాం అని తృప్తి చెందుతాం.

కాని, ఇక్కడే మనం ప్రారంభిస్తాము.

“కాదు, ఇది ఒక ప్రారంభం మాత్రమే. మనం ఐక్యత పొందిన ఆ దైవం ప్రత్యేకమైన మన వ్యక్తిత్వంలో ప్రవేశించి, దాన్ని ఈ దివ్య ప్రపంచంలో కార్యాచరణ చేసే దివ్య అస్తిత్వంగా తయారు చేయాలి” అని అంటాం. దీన్నే మనం రూపాంతరీకరణం అని పిలుస్తాం.

— శ్రీమాత

ఆత్మకు స్వేచ్ఛ కల్పించుట కేవలం ఒక కాంతివంతమైన అడుగే;
ఇక్కడ దైవం కోరేది మాత్రం మానవ దేహంలో తనను తాను సఫలీకృతుని చేసుకొనుట.

— ‘సావిత్రి’

*

(ఒక శిష్యునికి): పూర్ణయోగంలోని రెండు ముఖ్య విషయాలని నువ్వు సరిగ్గా వ్యక్తపరిచా

వనుకుంటాను — మొదటిది, ఈ ప్రపంచాన్ని ఒక భ్రమగానో, ఒక పొరపాటుగానో భావించి తిరస్కరించకుండా, ఈ ప్రపంచాన్ని ఒక దివ్యశక్తి అభివ్యక్తిగా అంగీకరించడం; రెండవది ఈ అభివ్యక్తి యొక్క లక్షణాన్ని యోగంతో సాధ్యపడిన ఆధ్యాత్మిక పరిణామం ద్వారా, మనోప్రాణదేహాలను, ఆధ్యాత్మికమైన అతిమానస సమగ్రతను సాధించే పనిముట్లుగా రూపాంతరం చెందుటకు ఉపయోగపడే సాధనాలుగా అభివర్ణించడం. ఈ విశ్వం భౌతికమైన వాస్తవం మాత్రమే కాదు, ఒక ఆధ్యాత్మిక సత్యం కూడా. జీవితం కేవలం ఏవో కొన్ని శక్తుల క్రీడావినోదమో లేదా ఒక మానసిక అనుభవమో కాదు, అది రహస్యాత్మ పరిణామ క్షేత్రం. ఆ సత్యాన్ని పట్టుకుని, ఆ సత్యాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకుందుకు, ఆ సత్యాన్నే ప్రేరణాశక్తిగా చేసుకున్నపుడు, మానవజీవితం అంతకు మించిన అతీతస్థితికి రూపాంతరం చెంది సఫలీకృతమౌతుంది. ఆ సాక్షాత్కారాన్ని పొందడానికి సాధనా మార్గం పూర్ణయోగంలోనే లభిస్తుంది. మన అస్తిత్వంలోని అన్ని భాగాలు దైవంతో ఐక్యతను పొందాలి. తద్వారా వాటిలో ఇప్పుడున్న లోపాలు, వక్రతలు పరివర్తన చెంది క్రమంగా ఒక సమగ్ర ఉన్నత దివ్యచైతన్య సత్తగా రూపాంతరం చెందుతాయి.

*

పరమాత్ముని ఉనికిని గురించి, దివ్యచైతన్యము గురించి, దివ్యానందం గురించి మనలో మెదులుతున్న భావనలకు అతీతమైన నిశ్శబ్ద ఆత్మ యొక్క స్వచ్ఛమైన దివ్య అస్తిత్వము, చైతన్యము, పరమానందములతో కూడిన పరిపూర్ణానుభవమే అమూర్త సాక్షాత్కారం. అందువలన అది నిర్వాణదిశగా దారితీస్తుంది. పూర్ణజ్ఞానంలో ఆత్మసాక్షాత్కారము, అమూర్తమైన సచ్చిదానందము ఒక మెట్టు మాత్రమే, కాని చాలా ముఖ్యమైన మెట్టు, లేదా పూర్ణ జ్ఞానంలో ఒక భాగం. అది ప్రారంభం మాత్రమే. ఓ ఉత్కృష్ట సాక్షాత్కారం యొక్క చరమస్థితి కాదు.

*

దివ్యంగా చేయడం అంటె మానవ స్థితులు అంతరించిపోవడమని అర్థం కాదు, వాటిని పవిత్రీకరించి, ఉన్నతం చేసి పరిపూర్ణత్వాన్ని సాధించే మార్గం చూపడం. వాటి పూర్తి శక్తిని, ఆనందాన్ని సంపూర్ణంగా సిద్ధింప చేసుకోవడం. అనగా ఈ మొత్తం పృథ్వీ జీవితాన్ని దాని సంపూర్ణశక్తి, ఆనందాలకు ఉద్ధరించడం.

ప్రాణిక మానవ స్వభావమును, అసమగ్రమైన వికృతమైన మార్పుకు ఇష్టపడని

శక్తులు అడ్డుకోకపోతే, ఈ మార్పు ఏ కష్టం లేకుండా సహజంగా, ఏ బాధా లేకుండా వికసిస్తుంది. ఉదాహరణకి, నీ లోని కవిత్వం, సంగీతం ఏ విధంగా ఈ ఆధ్యాత్మిక, చైత్యపురుష ప్రభావ వృష్టి వల్ల వేగంగా, సునాయాసంగా పుష్పించాయో ఆ విధంగా అన్న మాట. అది సంభవించడానికి కారణం, నీలోని మొత్తం అంతా ఆ మార్పుని కోరడమే. దానితో బాటు నీ ప్రాణికం తనలోని అసమగ్రతలను గుర్తించడానికి అంగీకరించడం, తన దృక్పథంలోని పొరపాట్లని వదలుకోడం అన్న మాట. ఉదాహరణకి, కీర్తికాంక్షను త్రోసివేసి సమగ్రతను, అంకిత స్వభావాన్ని కలిగి ఉండడం. జీవితాన్ని దివ్యమయంగా చేయడమంటె నిజానికి జీవితాన్నే ఒక ఉన్నతమైన కళగా భావించి జీవించడం. ఇప్పటి జీవనకళ అహంచేత, అజ్ఞానంచేత ఉత్పన్నమైనది. అంచేత దానితో పోలిస్తే అల్పమైనది, మొరటుది, అసమగ్రమైనది , (సంగీత, సాహిత్యాల యొక్క నిమ్నస్థితులే సామాన్య మానసిక, ప్రాణిక స్థితులకు మరింత ఆకర్షణీయంగా ఉంటాయి.) అది ఆధ్యాత్మిక, మరియు చైత్యపురుష ఉన్మీలనం వలన, సునిశితత్వం వలన తన నిజమైన సమగ్రతను చేరుతుంది. అది సంభవం కావాలంటే, భౌతిక స్వభావంలోని అల్పమైన, తామసికమైన స్థితులను సంపూర్ణంగా తొలగించి, ఆ దివ్య ప్రకాశంలో వాటిని తడిపి, ఆ జ్వాలలో శుద్ధి చేసి తమ నిజస్థితికి మార్చి తేజోవంతం చేయాలి. అప్పుడు ఈ సామాన్య స్వభావం పవిత్రమై, తేజోవంతమై, స్వచ్ఛంగా మారుతుంది.

అయితే, దురదృష్టకరమైన విషయం ఏమిటంటే మనలోని మొండివైఖరి, అస్పష్టమైన మొండితనం, తిరస్కారం. అదే మన యోగంలో బలవంతం, నిర్బంధం అన్న వ్యతిరేకతలకు కారణం. అడ్డుగా ఉన్న విషయాలను మొండిగా, మొరటుగా, నిరుపయోగమైన ఒత్తిడిని కలిగించేవాటిని తిరస్కరించడం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆరోహణ — అవరోహణ

ఈ యోగసాధన ద్వివిధమైనది — ఒకటి, చైతన్యము ఊర్ధ్వభూమికలకు ఆరోహణ, మరొకటి, దుష్ట అజ్ఞానశక్తులను పారద్రోలి ప్రకృతిని పరివర్తించుటకై ఊర్ధ్వభూమికల శక్తి భూచైతన్యములోకి అవరోహణ.

*

ఈ యోగంలో చైతన్యము (కొంత మానసిక — ఆధ్యాత్మిక — అతీంద్రియ అనుభవాలతో ఒక ప్రాథమిక భూమిక ఏర్పాటైన తదుపరి) బ్రహ్మరంధ్రానికి పై నుండే యదార్థ ఆధ్యాత్మిక చైతన్యానికి చెందిన స్తరాల లోకి ఆకర్షింపబడుతుంది. ఆ స్తరాల నుండి కేవలం పరిగ్రహించుటతో సరిపెట్టుకొనక, అక్కడ స్థిరంగా నిలచి నిమ్న చైతన్యాన్ని పూర్తిగ మారుస్తుంది. ఎందుకనగా, ఆధ్యాత్మిక చైతన్యానికి యుక్తమైన క్రియాశీల శక్తి ఒకటి ఉంది. దాని లక్షణం దివ్యతేజం, దివ్యశక్తి, దివ్యానందం, దివ్యశాంతి, దివ్యజ్ఞానం, అనంతమైన విస్తృతత్వం. ఆ లక్షణాలన్నీ పరిగ్రహింపబడి అస్తిత్వమంతా వాటి అవరోహణతో నిండాలి.

*

కెరటాలు ఉప్పొంగి ఎగిసిపడుతూ శిరస్సును తాకుతున్నటు వంటి అనుభూతి కలుగుతుంది. ఫలితంగా బాహ్యం అచేతనావృతమౌతుంది. అంతరంగం మేల్కొంటుంది. ఇది మూలాధార మందున్న నిమ్న చైతన్యము ఉన్నత చైతన్య దిశగా ఎదిగే ఆరోహణ. ఇది తాంత్రిక ప్రక్రియలో అత్యంత ప్రాధాన్యత కలిగిన ఒక చలనానికి సామ్యమైనది; కుండలినీ శక్తిని జాగృతపరచుట; శరీరంలో ముకుళితమై నిగూఢంగా నున్న దివ్యశక్తి మూలాధారం నుండి, వెన్నెముక గుండా ఇతర చక్రాలు మరియు బ్రహ్మరంధ్రము ద్వారా ఊర్ధ్వముఖంగా ఎగసి అక్కడ ఉపస్థితుడై ఉన్న పరమాత్మతో అనుసంధానము చెందుట. మన యోగంలో ఇది ఒక ప్రత్యేకమైన ప్రక్రియ కాదు; స్వతఃస్సిద్ధంగా అధోచైతన్యమంతా ఊర్ధ్వదిశగా ఎగిసే సహజ క్రియ. ఆ పొంగు కొన్నిసార్లు ఒక ప్రవాహంలాగా, కొన్నిసార్లు తరంగాల్లాగా, మరికొన్ని సార్లు వాటికన్న తక్కువ స్థాయి కదలికలలాగా ఉంటుంది. మరొక ప్రక్కన దివ్య చైతన్యము దాని దివ్యశక్తితో పాటు, శరీరంలోకి అవరోహణ చెందుతుంది. ఈ అవరోహణ ఒక దివ్యసత్తా యొక్క నిశ్చలత్వం, ప్రశాంతత, శక్తిసామర్థ్యాలు,

ప్రకాశం, సంతోషపారవశ్యకతల విశాలత, స్వేచ్ఛ, జ్ఞానముల వెల్లువ జాలువారినట్లుగ ఉంటుంది; కొన్ని సార్లు వీటిలో ఒకటిగాని, కొన్నిసార్లు వీటిలో కొన్నిగాని, మరికొన్ని సార్లు అన్ని కలసికట్టుగ గాని క్రిందికి దిగినట్లుగ ఉంటుంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

మన తీవ్ర ఆకాంక్ష — మన అనివార్య గమ్యం

పసిడి వన్నె దివ్యకాంతి

నా మతియందవతరించె నీ పసిడి వన్నె దివ్యకాంతి
మసకేసిన మది గదులన్నీ భానుకిరణ రంజితమై
దివ్యజ్ఞాన భూమికలకు దీటైన స్పందనలా
నిశ్చల వెలుగును జిమ్మె దివ్యకాంతి దివిటీయాయె.

నా గళమందవతరించె నీ పసిడి వన్నె దివ్యకాంతి
దివ్యశ్రావ్యగీతికాయె నా పదవల్లరి స్వర మధురిమ
నా స్వరఝురిలో ప్రతి బిందువు నీ విజయగీత ఆలాపన
అమరుల మధువుని గ్రోలి మత్తెక్కెను నా మాటలు

నా యెదయందవతరించె నీ పసిడి వన్నె దివ్యకాంతి
నీ నిత్య సత్యతత్వంతో జీవితం ప్రణీతమాయె
నేడది నీ నిలయంగ దేవాలయమై పోయెను
నా ఆవేశం ఆవేదన నీకే అంకితమై పోయెను.

నా పాదయుగళ మవతరించె నీ పసిడి వన్నె దివ్యకాంతి
నా భౌతిక క్షేత్రమాయె నీ ఖేలావని, నీ పీఠం.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగుల్లపాటి కైలాసపతి, జానకి

రూపాంతరీకరణం

ఉన్నత చేతనలో ఎల్లప్పుడూ ఉండిపోగలిగనట్లైతే, అదెంతో ఉత్తమస్థితి అవుతుంది. అయినపుడు అక్కడే ఎందుకని ఎల్లపుడూ ఉండలేకపోతున్నాడు? ఎందుకనంటే నిమ్నస్థితి అతని ప్రకృతి లేక స్వభావంలో ఒక భాగంగా ఇంకా ఉండిపోవడం, అది అతనిని తన వైపు ఆకర్షించుతూండడం కారణం. అలా కాక నిమ్నస్థితి గనుక రూపాంతరం చెందడం జరిగితే, ఉన్నత స్థాయి లాగా తయారైతే, అప్పుడతనిలో క్రిందికి లాగే నిమ్నస్థాయి ఏదీ వుండదు.

రూపాంతరీకరణం అంటే మనస్సు, ప్రాణికం, దేహం లోనికి ఉన్నత చేతనను లేక ప్రకృతిని తీసుకువచ్చి, నిమ్నం యొక్క స్థానాన్నది ఆక్రమించడం. ఆధ్యాత్మికానికి సంబంధించిన యదార్థ ఆత్మ యొక్క ఉన్నత చేతన ఒకటున్నది. కాని అది ఊర్ధ్వంలో వుంది. ఊర్ధ్వాన ఉన్న దాని లోనికి అతడు ఎదగగలిగి, అచట ఉన్నంత కాలం అతడు స్వేచ్ఛామయుడై వుంటాడు. అతడు క్రిందికి, మనఃప్రాణ దేహాల లోనికి దిగిపోయి, లేదా వాటి నుపయోగించితే, జీవితంతో యెటువంటి సంబంధమైనా — ఆలా సంబంధం పెట్టుకొనక తప్పదు — కొనసాగించడానికి అతడు క్రిందికి దిగవలసి వచ్చినపుడు, వచ్చి సాధారణ చేతన నుండి కర్మ చేయవలసి వచ్చినా లేదా ఆత్మస్థితుడై, మనస్సును, జీవనాన్ని, దేహాన్ని ఉపయోగించవలసి వచ్చినా ఈ ఉపకరణాల అపరిపూర్ణతల నెదుర్కొని వాటిని సరిచేయవలసి వస్తుంది. రూపాంతరీకరణ వలననే ఆ అపరిపూర్ణతలను సరిచేయడం జరుగుతుంది.

*

మనస్సుకు, అతిమనస్సుకు మధ్యగల అగాధాన్ని పూడ్చివేసి సేతువును నిర్మించాలి. ప్రస్తుతం నిశ్చల నీరవతా శూన్యాలున్న చోట, మూసుకుపోయిన మార్గాలను తెరచి, ఆరోహణావరోహణలకై రహదారులను క్రొత్తగా నిర్మించాలి. త్రివిధ రూపాం తరీకరణం వల్లనే ఇది సాధ్యమౌతుంది. ప్రప్రథమంగా చైత్యపరివర్తన జరగాలి. మన ప్రస్తుత సమస్త ప్రకృతి, అంతరాత్మ యంత్రాంగంగా మార్పిడికి లోను గావాలి. దానికి పైన లేదా దానితో పాటు ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన జరగాలి. అంటే ఒక ఉన్నత దివ్యవెలుగు, దివ్యజ్ఞానం, దివ్యశక్తి, దివ్య క్రియాశక్తి, దివ్య ఆనందం, దివ్య పరిశుద్ధత సమస్త అస్తిత్వం లోనికి, ప్రాణ, దేహాల ఆత్యంతిక నిమ్నభాగాల అంతరాంతరాల లోనికి

కూడా, మన ఉపచేతన యొక్క అంధకారం లోనికి సైతం దిగిరావాలి. చివరకు, అతిమానస రూపమార్పిడి హఠాత్తుగా సంభవిస్తుంది. వీటన్నింటికీ మకుటాయమానమైన ఉద్యమంలా అతిమనస్సులోనికి ఆరోహణ, రూపాంతరీకరణ గావించు అతిమానసిక దివ్యచేతన యొక్క అవరోహణ మన సమస్త అస్తిత్వంలో మరియు ప్రకృతిలో పాదుకొనాలి.

*

మనఃప్రాణ దేహాలకు ఆధారభూతమౌతూ హృదయం వెనుక చైత్యసత్తా లేక చైత్య పురుషుడున్నాడు. చైత్యరూపాంతరీకరణంలో మూడు ప్రధానాంశాలున్నాయి. 1. ఉపరితల మనఃప్రాణదేహాల వెనుక నున్నదంతా అతని యెరుకలోని కొచ్చే విధంగా గుహ్యమైన ఆంతర మనస్సు, ఆంతర ప్రాణికం, ఆంతర భౌతికాలు ఉన్మీలనం గావడం. 2. చైత్యసత్త లేక అంతరాత్మ ఉన్మీలనం వల్ల, అది ముందుకు వచ్చి మనఃప్రాణదేహాలను తన అధీనం చేసుకొని నియంత్రించుట. 3. సమస్త నిమ్న అస్తిత్వం, ఆధ్యాత్మిక సత్యం కోసం ఉన్మీలనం గావడం. ఈ చిట్టచివరి అంశాన్ని చైత్య ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనలో భాగంగా చెప్తాం.

*

సమ్యగ్ దృష్టిని మనస్సు లోనికి, సమ్యగ్ ప్రేరణను, అనుభూతిని ప్రాణికం లోనికి, సమ్యగ్ కదలికను, నడతను, భౌతికం లోనికి తీసుకొని వస్తూ వ్యక్తి యొక్క నిమ్న ప్రకృతిని పరివర్తనం చేయడమే చైత్యీకరణం అంటే — ప్రేమ, ఆరాధన, భక్తి మీద ఆధారపడ్తూ సమస్తమూ దైవం వైపు తిరగాలి — చివరగా ప్రతి చోటునా, సమస్తంలోనూ, ఆలాగే హృదయంలోనూ దివ్యమాత దర్శనం కలగాలి, స్పృహ నెలకొనాలి. ఆమె దివ్య క్రియాశక్తి తన అస్తిత్వంలో, విశ్వాసం, భగవదర్పణ, శరణాగతి రూపాల్లో పనిచేస్తున్నట్లు సంవేదించడం, చైత్యీకరణం అంటే.

*

హృదయకేంద్రంలోని ఏకాగ్రతాశక్తి ఆ కేంద్రాన్ని తెరుస్తుంది. ఆకాంక్ష, ప్రేమ, భక్తి, సమర్పణా శక్తి వల్ల అంతరాత్మను మరుగుపరచే తెరను తొలగించి, మనస్సు, ప్రాణం,దేహాలను నియంత్రించేందుకు, వాటిని దైవం వైపు మరల్చి సమస్తాన్నీ సంపూర్ణంగా ఉన్మీలనం చేసేందుకు ఎదురు నిలిచే సమస్తాన్నీ తొలగిస్తూ, అంత రాత్మను లేదా చైత్యపురుషుని ముందుకు తీసుకువస్తుంది.

ఈ యోగంలో దీనిని చైత్యరూపాంతరీకరణం అంటారు. శాంతి నిశ్చలనీరవత, దేహభావన నుండి, మనస్సు, ప్రాణాలతో తాదాత్మ్య భావన నుండి విముక్తి కలిగించి (నిమ్న మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక) చేతనకు ఊర్ధ్వంలో వున్న ఉన్నత చేతనతో మమేక మయ్యేందుకు తగినట్లు ఉద్ధరించబడేందుకు ఉన్నత చేతన యొక్క శక్తులు (ఆధ్యాత్మిక స్వభావం కలవి) మనస్సు, ప్రాణం, దేహాల లోనికి దిగి రావడానికి మార్గాన్ని తెరవడాన్ని ఈ యోగంలో ఆధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణం అంటారు.

*

ఆధ్యాత్మకీకరణ అంటే ఉన్నత మనస్సు నుండి అధిమనస్సు వరకూ గల ఉన్నత భూమికలలో దేనికి సంబంధించిన దాని నుండైనా ఉన్నత శాంతి, క్రియాశక్తి, వెలుగు, జ్ఞానం, పరిశుద్ధత దివ్యానందాలు వగైరా దిగిరావడం. అది వ్యక్తికే ప్రత్యేకమైన విషయగత రూపాంతరీకరణాన్ని సాధిస్తుంది. ఉపకరణాత్మకమైన ప్రకృతి లేక స్వభావం యొక్క సంపూర్ణ రూపాంతరీకరణం, అతిమానసిక పరివర్తనం చోటు చేసుకొన్నపుడు మాత్రమే సంభవమౌతుంది.

*

రెండు రకాల అనుభూతు లున్నాయి. రెండూ సరైనవే. అవి సాధనయొక్క రెండు ఆవశ్యకతలను సూచిస్తున్నాయి. ఒకటి లోపలకి పోయి చైత్యపురుషునికి, బాహ్యప్రకృతికి మధ్య పూర్తి సంబంధాన్ని నెలకొల్పడం. మరొకటి పై వైపుకు అంటే దైవశాంతి, దైవ క్రియాశక్తి, దైవ వెలుగు, దైవ ఆనందం వైపు, ఊర్ధ్వానికి తెరచుకొనడం, దాని లోనికి ఉద్ధరించబడి, దానిని క్రింద నున్న ప్రకృతి, దేహాల లోనికి తీసుకొనిరావడం. ఈ రెండింటిలో అంటే చైత్య మరియు ఆధ్యాత్మికాల రెండింటిలో ఏ ఒక్కటీ మరొకటి లేకుండా సంపూర్ణం కానేరదు. ఆధ్యాత్మిక ఆరోహణ, అవరోహణ, కనుక సాధించబడకపోతే, ప్రకృతి యొక్క ఆధ్యాత్మిక రూపాంతీరకరణం సంభవం కాజాలదు. సంపూర్ణమైన చైత్య ఉన్మీలనం, మరియు దానితో సంబంధం లేకపోయినట్లైతే, రూపాంతరీకరణం సంపూర్ణం కాజాలదు. ఈ రెండు ఉద్యమాల మధ్య అసంగతత్వం అంటూ ఏదీ లేదు. కొంతమంది చైత్య అనుభవంతో మొదలు పెడ్తారు, ఇతరులు ఆధ్యాత్మికంతో మొదలుపెడ్తారు. మరి కొంతమంది రెండింటినీ కలిపి సాధన కొనసాగిస్తుంటారు. ఉత్తమమైన మార్గం రెండింటి కోసమూ ఆకాంక్షిస్తూ, స్వభావాన్ననుసరించి, స్వభావపు మొగ్గుదల ననుసరించి దివ్యమాతనే పనిచేయ వదలివేస్తారు.

చైత్యపురుషుడు పరిణామంలో ఉన్నాడు. అది మానవ అస్తిత్వం లోని ఒక అంశం, దైవాంశం. అందుచేత చైత్యీకరణం అతనిని ప్రస్తుత పరిణామాని కావలకు తీసుకు పోలేదు. కాని దైవం నుండి, లేదా, ఉన్నత ప్రకృతి నుండి వచ్చేదాని సంతటికీ ప్రతిస్పందించడానికి తగిన విధంగా అతనిని తయారుచేస్తుంది. అంతే గాదు, అతని అస్తిత్వంలోని అసురుని, రాక్షసుని, పిశాచిని, లేదా జంతువును లేదా దివ్య పరివర్తనా మార్గంలో అడ్డునిలిచే నిమ్న ప్రకృతి యొక్క ఏ విధమైన ప్రతిరోధాన్నైనా అది సహించనిష్టపడదు.

*

నీ విషయంలో అతి ముఖ్యమైన దేమిటంటే, నీ హృదయంలో, చైత్యాగ్ని పెంపొందాలి. సాధనను నడిపించే నాయకునిగా చైత్యపురుషుడు ముందుకు రావాలనే ఆకాంక్షను అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. అలా చైత్యపురుషుని అభివృద్ధి జరిగిన పిదప అప్పటి వరకూ "కంటపడని — అహం ముడులను" అది నీకు చూపిస్తుంది. చూపించి వాటిని విప్పడం గాని లేదా చైత్యాగ్నిలో భస్మం చేయడంగాని చేస్తుంది. ఈ చైత్యాభివృద్ధికి, మరియు మనస్సు, ప్రాణికం, భౌతిక చేతనలో కలిగే చైత్య పరివర్తనానికి చాలా ప్రాముఖ్యత ఉంది. ఎందుచేతనంటే, ఉన్నతతర చేతన క్రిందికి దిగిరావడాన్ని, ఆధ్యాత్మిక రూపాంతరీకరణను అది సురక్షితంగా సునాయాసంగా జరిగేటట్లు చేస్తుంది. అలా గాక పోయినట్లైతే అతిమానసం యెప్పటికీ దూరదూరంగానే ఉండి పోతుంది.

*

అతిమానసిక రూపాంతరీకరణం అంటే, సమస్తమూ దైవం యొక్క దివ్యచేతనలో అతిమానసీకరించబడడం.

*

చేతన అతిమానసీకరణం అంటే మనస్సు కంటె పైకి, అతిమనస్సు లోనికి ఉద్ధరణ, మరియు ప్రకృతి లోనికి అతిమనస్సు అవరోహణ.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: కె. వి. రావు

Vol. 41, No. 6 **Rs. 15.00** Registered: TN/PMG(CCR)/39/09-11
June **2011** WPP No. 35/09-11

AKHILA - Akhila Bharat Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)
Published on 1st day of every month.

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Flower on the cover:
Progress
Spiritual significance and explanation given by the Mother

Editor: A. Kailasapati
Published by Pradeep Narang on behalf of Sri Aurobindo Society,
No. 1, Rangapillai Street, Puducherry - 605001
Printed by Swadhin Chatterjee at Sri Aurobindo Ashram Press,
38, Goubert Avenue, Puducherry - 605001

Single copy: Rs. 15 **Annual Subscription: Rs. 150 (in India)**

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY, PUDUCHERRY - 605002